

ŽÁR TĚLA A OHNĚ

VE
STÍNU
POPELA

JENNIFER L.
ARMENTROUTOVÁ

FRAGMENT

Ve stínu popela

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Jennifer L. Armentroutová
Ve stínu popela – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

VE
STÍNU
POPELA

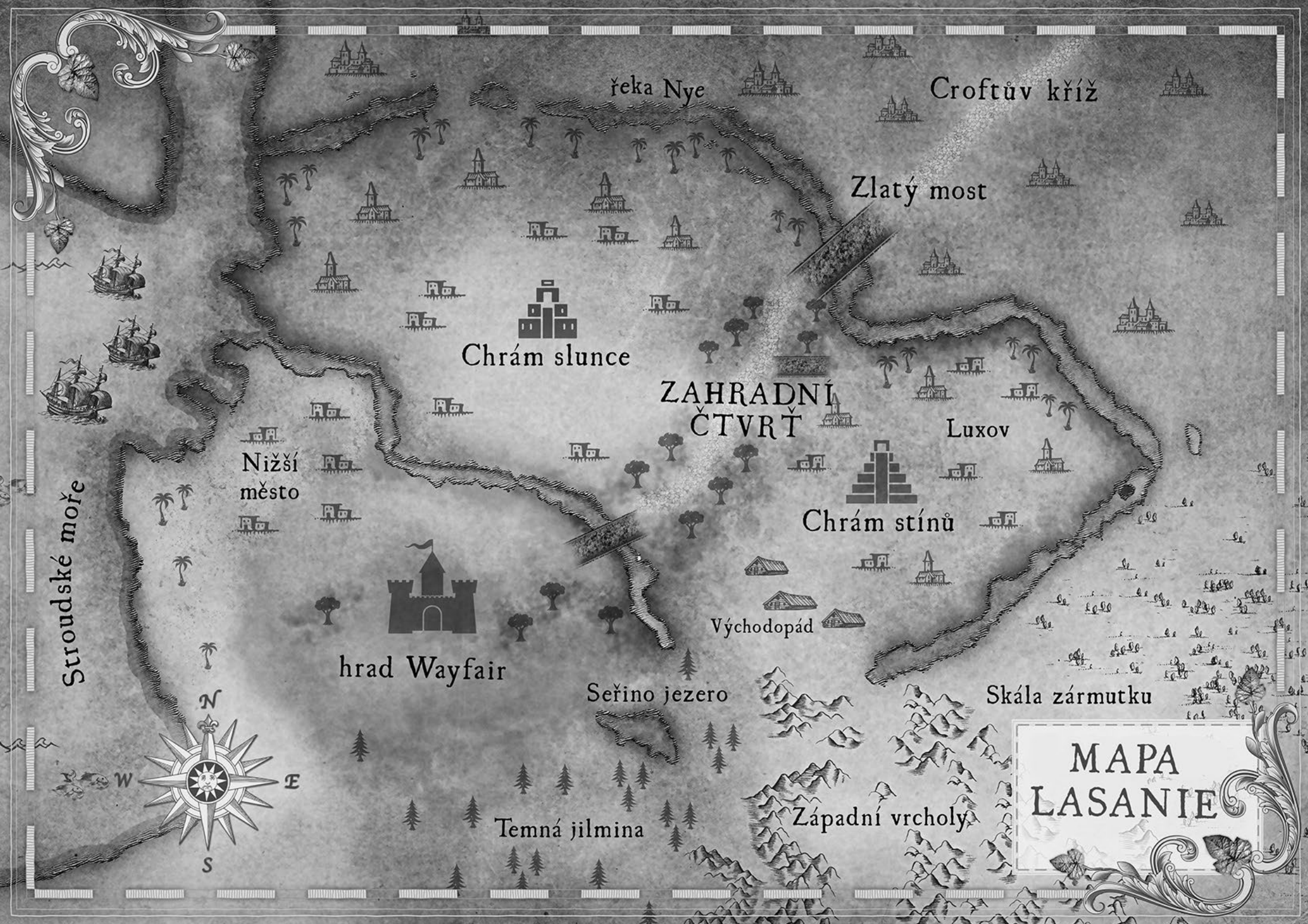
JENNIFER L.
ARMENTROUTOVÁ

FRAGMENT

Poděkování

Děkuji skvělému týmu v Blue Box – Liz Berryové, Jillian Steinové, M. J. Roseové, Chelle Olsenové, Kim Guidrozové a dalším lidem, kteří mi pomáhali uvést v život svět Krve a popela. Děkuji agentce Kevan Lyonové, Jenn Watsonové i asistentce Malisse Coyové za tvrdou práci a podporu a Stephanii Brownové za vytvoření úžasného doplňkového zboží. Megadíky patří Hang Le za nádherné obálky. Velké poděkování dlužím Jen Fisherové, Stacey Morganové, Lese, J. R. Wardové, Lauře Kayeové, Andree Joanové, Sarah Maasové, Brigid Kemmererové, K. A. Tuckerové, Tijan, Vonettě Youngové, Moně Awadové a mnoha dalším, kdo mi pomáhali, abych si udržela duševní zdraví a veselou mysl. Děkuji týmu ARC za podporu a upřímná hodnocení i Šed Spoiler Group za to, že jejich přičiněním byla fáze sepisování prvních verzí rukopisu tak zábavná a skrz naskrz báječná. A nic z toho by nebylo možné bez tebe, čtenáři. Děkuji ti.

Tobě, čtenáři.

řeka Nye

Croftův kříž

Zlatý most

Chrámský slunce

ZAHRADNÍ
ČTVRT

Luxov

Nižší
město

Chrámský stínů

Stroudské moře

Východopád

hrad Wayfair

Seřino jezero

Skála zármutku

Temná jilmina

Západní vrcholy

MAPA
LASANIE

Prolog

Dnes nás nezklameš, Sero,“ ozvalo se ze stínů v místnosti. „Nezklameš Lasanii.“ „Ne.“ Sepjala jsem ruce, abych uklidnila jejich neustálé chvění, a zhluboka jsem se nadechla. Pak jsem dech zatajila a zahleděla se na svůj odraz v zrcadle opřeném o stěnu. Neměla jsem k nervozitě důvod. Pomalu jsem vydechla. „Nezklamau vás.“

Znovu jsem se zhluboka a pomalu nadechla. Osobu, která mi oplácela pohled ze zrcadla, jsem sotva poznávala. I v matném, mihotavém světle četných svícňů rozestavěných v malé místnosti jsem viděla, že mám natolik zrůžovělou pleť, až téměř nejsou rozeznatelné pihy na lících a nose. Někdo by můj ruměnec okomentoval slovy, že celá zářím, ale oči mi žhnuly příliš horečnatě.

Jelikož mi stále prudce bušilo srdce, znovu jsem zatajila dech, přesně jak mě sir Holand učil pro případy, kdy mám pocit, že nemůžu dýchat – že nemůžu ovlivnit, co se kolem mě děje a co se dotýká přímo mě. *Nadechuj se, pomalu a pravidelně. Zataj dech, dokud neucítíš, jak se ti zpomaluje tep. Pak vydechni a chvíli počkej před dalším nádechem.*

Nefungovalo to jako normálně.

Vlasy mi rozčesávali, dokud mě nezačala bolet kůže na hlavě. Ještě teď mě štípala. Světle plavé kadeře jsem měla vyčesané z čela a přichycené sponkami, aby mi záplava loken splývala na záda. I kůži na hrdle

a ramenou jsem měla zrůžovělou – patrně z té provoněné koupele, do níž jsem byla nucena se na několik hodin ponořit. Možná proto se mi tak těžce dýchalo. Voda byla přesycena vonnými oleji, až jsem se bála, že jsem teď cítit, jako kdybych se topila v jasmínu a sladkém anýzu.

Stála jsem zcela nehybně a pomalu, zhluboka jsem dýchala. Po koupeli mě zkrášlili, jak to jen šlo. Vytrhali mi chloupky, navoskovali mě na nejrůznějších místech a jen balzám, kterým mi potřeli nohy, paže a snad všechno mezi tím, zmírňoval nepříjemné štípání. Znovu jsem zatajila dech a odolala pokušení sjet pohledem pod svůj obličej. Věděla jsem, co bych viděla – v podstatě skoro všechno.

Šaty – pokud se tak daly nazvat – byly z čistého šifonu a téměř z ničeho jiného. Rukávy měřily jen pár centimetrů, zato slonovinová látka, jež mi volně obalovala tělo, byla tak dlouhá, že splývala až na zem. Nenáviděla jsem ty šaty, koupel i následné přípravy, ačkoliv jsem chápala jejich důvod.

Potřebovala jsem vypadat lákavě a svůdně.

Přiblížilo se zaševelení sukní a já jsem pomalu vydechla. V zrcadle se objevil matčin obličej. Vůbec jsme si nebyly podobné. Byla jsem po otci. Věděla jsem to, protože jsem si prohlížela jeden z jeho dochovaných portrétů dost často, abych si zapamatovala, že i on měl pihy a jeho čelist vypadala právě tak umíněně jako moje. Zdělila jsem po něm i oči – nejen barvu, ale nepatrný sklon vnějších koutků. Díky tomu portrétu, schovanému v matčiných soukromých komnatách, jsem věděla, jak vypadal.

Matčiny tmavě hnědé oči se v zrcadle nakrátko střetly s mýma. Obešla mě. Ve svitu svíček jí na hlavě zářila koruna ze zlatých listů. Prohlížela si mě, zkoumala, jestli nenajde neposlušný vlas nebo chloupek na místě, kde nemá co dělat, jestli neobjeví nějaký nedostatek či znamení, že nejsem dokonalá nevěsta.

Cena, příslibená dvě stě let před mým narozením.

Hrdlo mi vyschlo ještě víc, ale neodvažovala jsem se požádat o vodu. Na rty mi nanесли růžovou barvu, díky níž vypadaly vlhce a čerstvě. Kdybych ji rozmazala, matku by to nepotěšilo.

Dívala jsem se jí do tváře, zatímco mi upravovala rukávy šatů. Jemné vrásky v koutcích jejích očí mi připadaly hlubší než včera. Napětí jí vyběhlo kůži kolem rtů. Z jejího obličje se jako obvykle nedalo nic vyčíst a já si ani nebyla jistá, co v něm hledám. Smutek? Ulehčení? Lásku? Při zacinkání zlatých řetízků se mi srdce rozbušilo ještě víc.

Zahlédla jsem bílý závoj, který jí někdo podal – přivolal mi vzpomínky na bílého vlka, jehož jsem viděla u jezera před mnoha lety, když jsem sbírala kameny z nějakého absurdního důvodu, který už jsem si nevybavovala. Podle toho, jak byl veliký, se patrně jednalo o jednoho ze vzácných kijouských vlků, kteří se někdy toulali po Temné jilmině kolem hradu Wayfair. Tehdy jsem se zadívala tomu zvířeti do očí – bála jsem se, že mě rozsápe. Jediné, co však vlk udělal, než zase odběhl, bylo, že vrhl pohled na hromádku kamenů v mém náručí, jako kdybych byla nějaké hloupé dítě.

Matka mi přehodila závoj Vyvolené přes hlavu. Tenká látka mě pohladila na ramenou, a když se usadila, bylo vidět jen moje rty a bradu. Sotva jsem přes ni viděla, když mi matka položila na hlavu řetízky, aby držely závoj na místě. Tenhle závoj nebyl zdaleka tak hustý jako ten, který jsem nosila v přítomnosti kohokoliv kromě nejbližších příbuzných a sira Holanda, a nezakrýval mi celý obličej.

„Možná nejsi Vyvolená, ale narodila ses do téhle říše zahalená do závoje prvotních. Jsi Panna, jak sudičky slíbily. A opustíš tuhle říši dotčená životem i smrtí,“ řekla mi kdysi stará chůva Odetta.

Opět jsem ale vypadala jako Vyvolená – jedna ze třetích dcer a synů narozených v závoji, určených ke službě prvotnímu bohu života na jeho dvoře. Celý život mě zakrýval závoj, a ačkoliv se mnou v mnoha ohledech ostatní zacházeli jako s většinou Vyvolených, zároveň jsem byla Panna. Úloha Vyvolených po Povznesení představovala nejvyšší poctu, jaké se může dočkat smrtelník v jakémkoliv království. V přípravě na noc Rituálu, kdy budou povzneseni a vstoupí do říše Iliseum, aby sloužili prvotním a bohům, probíhaly oslavy po celé zemi. To, k čemu jsem byla určena já, bylo nepečlivěji strážené tajemství v celé Lasanii. Nikdo

neslavil a nehodoval. Dnes, v den svých sedmnáctých narozenin, se stanu chotí prvotního boha smrti.

Sevřelo se mi hrdlo. Proč cítím takovou úzkost? Byla jsem na to připravená. Byla jsem připravená naplnit dohodu a vykonat úkol, k němuž jsem se narodila. Musela jsem být.

Napadlo mě, jestli jsou Vyvolení před Rituálem taky nervózní. Určitě ano. Kdo by se nebál v přítomnosti obyčejného boha, natož prvotních – bytostí tak mocných, že se staly základem naší existence? Nebo se Vyvolení možná jednoduše těšili, že naplní svůj osud. Viděla jsem, jak se během Rituálu usmívali, i když měli odkryté jen spodní poloviny obličejů – zjevně se těšili na začátek nové kapitoly v životě.

Já jsem se neusmívala.

Nadechnout. Zatajit dech. Vydechnout. Počkat.

Matka se ke mně naklonila. „Jsi připravená, princezno Serafeno.“

Serafena. Jen vzácně jsem slyšela, jak mě někdo oslovuje celým jménem, a ještě nikdy se nestalo, aby ho pronesl s mým oficiálním titulem. Jako kdyby se ve mně cosi přepnulo. Dunivé bušení mého srdce rázem ustalo a tlak na hrudi se zmírnil. Přestaly se mi chvět ruce. „Jsem.“

Přes závoj jsem viděla, jak se královna Kalife usmála – nebo přinejmenším, jak se jí zvlnily rty. Nikdy se na mě neusmála *doopravdy*, jako se usmívala na moje nevlastní sourozence nebo na manžela. Ale ačkoliv mě devět měsíců nosila v břiše a přivedla mě na svět, nikdy jsem jí nepatřila. Nikdy jsem nebyla princezna ani pro lid.

Vždycky jsem patřila prvotnímu bohu smrti.

Věnovala mi ještě jeden pohled, upravila mi loknu, která mi nějak sklouzla na rameno, a bez dalšího slova odešla z místnosti. Dveře se za ní s klapnutím zavřely a všechny smysly, které jsem během let trénovala, se zbystrily.

Ticho vydrželo jen několik okamžiků. „Sestřičko,“ ozval se hlas. „Jsi nehybná jako jedna ze soch bohů na zahradě.“

Sestra? Zkřivila jsem rty v grimase sotva skrývaného znechucení. Nebyl to můj bratr, vlastní ani poloviční, ačkoliv se jednalo o syna muže,

za něhož se matka provdala krátce po otcově smrti. V žilách mu neko-
lovala ani kapka krve Mierelů, ale protože obyvatelé Lasanie nevěděli
o mém narození, stal se následníkem trůnu. Brzy z něj bude král a já
jsem si byla jistá, že lid Lasanie kvůli tomu bude čelit jiné krizi, i když
splním podmínky dávné dohody.

Ale díky nároku na trůn byl jedním z mála, kdo znal pravdu o králi
Roderickovi – prvním panovníkovi mierelské dynastie a mém předko-
vi –, jehož zoufalá snaha zachránit svůj lid nejen zpečetila můj osud, ale
zároveň odsoudila budoucí generace království, které chtěl ochránit.

„Určitě jsi nervózní.“ Tavius se přiblížil. „Vím, že princezna Kayleigh
je. Bojí se naší svatební noci.“

Spustila jsem ruce podél boků a mlčky se na něj dívala.

„Slíbil jsem jí, že budu něžný.“ Tavius se přesunul tak, že jsem na něj
viděla. Měl světle hnědé vlasy a modré oči – mnozí ho považovali za po-
hledného a vsadila bych se, že si to o něm myslela i irelonská princezna,
když se s ním setkala. Jistě tehdy věřila, že žádná dívka nemůže mít ta-
kové štěstí jako ona. Pochybovala jsem, že si to myslí i teď. Sledovala
jsem, jak kolem mě Tavius krouží jako jeden z těch velkých stříbrných
jestřábů, které jsem často vídala nad korunami Temné jilminy.

„Pochybuji, že ti stejné ujištění dá i on.“ I přes závoj jsem viděla, jak
se usklíbá, a cítila jsem na sobě jeho pohled. „Víš, co se o něm říká –
o důvodu, proč ho nikdo nikdy nenamaloval ani nevytesal jeho podobu
do kamene.“ Ztišil hlas a pokračoval s falešným soucitem: „Prý je to ne-
tvor s kůží pokrytou stejnými šupinami jako ta monstra, která ho střeží.
Prý má místo zubů tesáky. Určitě jsi bez sebe strachy z toho, co musíš
udělat.“

Nevěděla jsem, jestli je prvotní bůh smrti pokrytý šupinami, nebo
ne, ale všichni z nich – bohové i prvotní – měli ostré, prodloužené špi-
čáky. Dost ostré, aby se zabodávaly do kůže.

„Myslíš, že ti krvavý polibek poskytne tak velkou rozkoš, jak někte-
ří tvrdí?“ posmíval se mi. „Nebo to bude bolet, až zaboří ty svoje tesáky
do tvé nedotčené kůže?“ Přidal na hlasitost. „Spíš to druhé.“

Nenáviděla jsem ho víc než svoje šaty.

Znovu se přesunul: obešel mě a poklepal si prstem na bradu. Naskakovala mi z něj husí kůže, ale zůstávala jsem nehybná. „Na druhou stranu tě ale vytrénovali tak, abys to dovedla až do konce, nemám pravdu? Aby ses stala jeho slabinou, vzbudila jeho lásku a pak ho zabila.“ Zastavil se přede mnou. „Vím o době, kterou jsi strávila učením od nefritových sester. Takže možná nejsi nervózní,“ pokračoval. „Možná se nemůžeš dočkat, až posloužíš...“ Zvedl ke mně ruku.

Chytila jsem ho za zápěstí a zaryla mu prsty do šlach. Trhl sebou a zaklel. „Dotkni se mě, a zlámu ti všechny kosti v ruce,“ varovala jsem ho. „A pak zařídím, aby se irelonská princezna nemusela bát svatební noci ani žádné další, kterou bude nucena strávit po tvém boku.“

V Taviově ruce se napjaly svaly a probodl mě pohledem. „Máš ne skutečné štěstí,“ zavrčel. „Ani nevíš jaké.“

„Ne, Tavi.“ Odstrčila jsem ho – jednalo se o připomínku, že se o můj výcvik nestaraly jen nefritové sestry. Odpotácel se o pár kroků dozadu, ale zastavil se, než vrazil do zrcadla. „To ty jsi klikář.“

Rozšířily se mu nozdry. Promnul si zápěstí a mlčky se na mě díval. Zůstala jsem stát na místě. Mluvila jsem pravdu. Dokázala bych mu zlomit vaz, než by na mě vůbec vztáhl ruku. Vzhledem ke svému údělu jsem byla vycvičená v boji líp než většina královských strážných, kteří ho chránili. I tak byl dost arogantní a rozmazlený, aby se o něco pokusil.

Tak trochu jsem doufala, že to zkusí.

Tavius ke mně vykročil a já jsem povytáhla koutky úst...

Zaklepání na dveře mu zabránilo v uskutečnění té neuvěřitelně poetické myšlenky, která ho napadla. Spustil ruce. „Co je?“ vyštěkl.

Zpoza dveří se ozval hlas matčiny věrné dvorní dámy. „Kněží očekávají jeho brzký příchod.“

Tavius se výsměšně zašklebil a prošel kolem mě. Otočila jsem se. „Je čas, abys pro jednu byla užitečná,“ řekl.

Otevřel dveře a pomalu odešel – věděl, že před dvorní lady Kalou neodpovím. Všechno, co před ní řeknu nebo udělám, nahlásí mé matce.

A z nějakého nepochopitelného důvodu měla Tavia ráda, jako kdyby byl hoden takového citu. Počkala jsem, dokud nezmizel v jedné z mnoha tmavých, klikatých chodeb Chrámu stínů těsně před Zahradní čtvrtí u úpatí Skal zármutku. Chodby byly právě tak početné jako podzemní tunely propojující všechny chrámy hlavního města Carsodonie s hradem Wayfair.

Vzpomněla jsem si na smrtelnici Sotorii, po jejímž osudu byly strmé útesy pojmenovány. Podle báje nad nimi trhala květiny a zemřela leknutím, když ji překvapil jeden z bohů.

Teď asi nebyla nejvhodnější chvíle, abych na ni myslela.

Zvedla jsem průsvitné šaty, otočila se a bosa vykročila po studené podlaze.

Lady Kalu jsem viděla jen jako nezřetelný obrys na chodbě, ale zaznamenala jsem, jak ode mě spěšně odvrátila hlavu. „Pojď,“ řekla a vydala se napřed. Po několika krocích se ale zastavila. „Vidíš přes ten závoj?“

„Trochu,“ odpověděla jsem.

Natáhla ke mně ruku a vzala mě za paži. Při nečekaném dotyku jsem sebou trhla a najednou jsem byla vděčná, že mám ten závoj. Jako u ostatních Vyvolených se mě nesměl nikdo dotýkat, pokud k tomu neměl důvod spojený s mou přípravou. Bylo výmluvné, že se mě teď lady Kala dotkla.

Prováděla mě klikatými, nekonečnými chodbami, kolem různých dveří a četných svícňů. Právě jsem začala uvažovat, jestli nezabloudila, když se objevil mlhavý obrys dvou tichých postav v černém, které stály u jedné dveří.

Kněží stínů.

Dovedli slib mlčení do krajnosti tím, že si sešili rty. Vždycky jsem přemítala, jak jedí nebo pijí. Ať už využívali jakoukoliv metodu, podle jejich přízračných, vyzábých postav pod černými rouchy příliš nefungovala.

Potlačila jsem zachvění, když otevřeli dveře do velké, kruhové komnaty ozářené svitem stovek svíc. Odkudsi se vynořil třetí kněz stínů a vystřídal u mě lady Kalu. Jeho kostnaté prsty se nedotkly mé ruky, ale

zatláčily mi do středu zad. I takový kontakt mi byl nepříjemný – měla jsem sto chutí se od něj odtáhnout, ale věděla jsem, že nesmím uhýbat před chladem, jenž se šířil přes tenkou látku od jeho prstů. Přinutila jsem se dýchat a zadívala se na rytiny v jinak hladkých kamenech. Kruh rozdělený linkou. Stejný symbol na všech dlaždicích. Ještě nikdy jsem ho neviděla a nevěděla jsem, co znamená. Zvedla jsem oči k širokému stupínku před sebou. Kněz mě provedl uličkou a já jsem opět pocítila, jak vzrůstá tlak na mých prsou. Nedívala jsem se na prázdné lavice. Kdybych byla opravdu Vyvolená, lavice by obsadila nejvyšší šlechta a z okolních ulic by sem doléhalo provolávání slávy. Z ticha v místnosti mi přebíhal mráz po zádech.

Býval tu jediný trůn vyrobený ze stejného kamene jako chrám. Stínový kámen měl barvu nejtemnější noční hodiny: jednalo se o podivuhodný materiál, který se dá vyleštit, dokud neodráží jakýkoliv zdroj světla, a vybrousit do ostří dostatečně tenkého, aby pronikalo svaly i kostmi. Hladký trůn vstřebával záři svíc, až se zdálo, jako kdyby ho vyplňoval temný oheň. Opěradlo bylo vytvarováno do podoby měsíčního srpku.

Přesně stejného jako mateřské znaménko, které jsem měla těsně nad levou lopatkou. Jasné znamení toho, že ještě než jsem se narodila, můj život nikdy nepatřil mně.

Dnes tu stály trůny dva.

Když mě odváděli ke stupínku a pomáhali mi do schodů, zalitovala jsem, že jsem nepožádala o tu sklenici vody. Dovedli mě k druhému trůnu, usadili mě a nechali o samotě.

Položila jsem si ruce na opěrky a rozhlédla se po lavicích pod sebou. Nebyla tu jediná živá duše. Nikdo z obyvatel Lasanie netušil, že jejich životy i životy jejich dětí závisí na dnešní noci a na tom, co musím vykonat. Jestli někdy zjistí, že Roderick Mierel – ten, jehož lasanijské příběhy nazývají Zlatým králem – netrávil dny i noci na polích se svým lidem, aby odhraboval půdu zničenou válkou, dokud neodhalili čistou, úrodnou hlínu... Že neosíval zemi po boku svých poddaných, aby tak

budoval království vlastní krví, potem a slzami... Jestli se dozvedí, že písně a básně, jež o něm byly napsány a složeny, jsou založeny na výmyslu, zbytek mierelské dynastie se jistě zhroutí.

Někdo zavřel dveře a já jsem upřela pohled do zadní části sálu, kde jsem ve svitu svíců rozeznala nezřetelné postavy matky a Tavia. Vedle nich stáli král Ernard a má nevlastní sestra, princezna Ezmerie – Ezra. Nepotřebovala jsem vidět její výraz, abych věděla, že nenávidí celou tuhle dohodu. Sir Holand nepřišel. Bývala bych se s ním ráda rozloučila, i když jsem nečekala, že by tu byl. Jeho přítomnost by vyvolala mezi kněžními stínů příliš mnoho otázek.

Odhálila by příliš mnoho.

Že nejsem maják královské čistoty, ale spíš vlk v rouše obětího beránka.

Nehodlala jsem jen naplnit dohodu, kterou uzavřel král Roderick. Chystala jsem se ji zrušit, než zničí mé království.

Odhodlání mi vyplnilo hrud' teplem jako pokaždé, když jsem použila svůj dar. Tohle byl můj osud. Můj úděl, který mě přesahuje. Dělam to pro Lasanii.

A tak jsem seděla s ostýchavě zkříženými kotníky a rukama uvolněně položenýma na opěrkách trůnu. Čekala jsem.

Stále jsem čekala.

Vteřiny se slévaly v minuty. Netušila jsem, kolik jich uběhlo, ale žaludek se mi začal svírat neklidem. Byl povolán do svého chrámu. Neměl... neměl by tu už být?

Zvlhly mi dlaně a k srdci se mi rozšířilo svíravé napětí. Tlak sílil. Co když se neukáže?

Proč by ne?

Byla to přece jeho dohoda.

Zoufalství krále Rodericka dosáhlo úrovně, kdy byl ochoten udělat cokoli, aby zachránil svou válkou zničenou zemi i lidi, kteří trpěli hladem a prožili už tolik ztrát. Zřejmě očekával, že se po jeho volání objeví nějaký bůh – to bylo mnohem běžnější, když už se našel někdo

natolik smělý, aby zkusil něco podobného. Zlatému králi se však zjevil prvotní bůh smrti.

A když se uvolil, že splní královo přání, toto byla cena, o niž si řekl: prvorozená dcera rodu Mierelů za manželku.

Teď přece musel přijít.

Ale co když nepřijde? Bušilo mi srdce a prsty jsem sevřela chladný kámen trůnu.

Nadechnout. Zatajit dech. Vydechnout. Počkat.

Jestli nedorazí, vše bude ztraceno. Vše, co zaručil králi Roderickovi, bude pokračovat jako dosud. Jestli si pro mě nepřijde a mně se nepodaří splnit úkol, odsoudím království k pomalé smrti způsobené Hnilobou. Objevila se po mém narození, nejprve na malém úseku půdy v sadu. Nezralá jablka padala ze stromů, které ztrácely listy. Půda pod stromy zešedla a tráva spolu s kořeny jabloní odumřela. Pak se Hniloba začala šířit a pomalu zabrala celý sad. Od té doby pohltila několik dalších statků. V půdě zasažené Hnilobou nepřežila žádná zasetá plodina.

A Hniloba neovlivňovala jen půdu. Změnila i počasí: léta byla teplejší a sušší, zimy studenější a nepředvídatelnější.

Lid Lasanie netušil, že Hniloba představuje hodiny odpočítávající čas do vypršení dohody, kterou uzavřel Zlatý král. Odpočet začal s mým narozením. Bylo docela možné, že si Zlatý král neuvědomil, že by dohoda vypršela tak jako tak. To vyšlo najevo desítky let po jejím uzavření. Pokud neuspějí, království nakonec...

Nejprve se ozvalo tiché dunění, jako kdyby kdesi v dálce na dlážděných ulicích Carsodonie projížděly vozy a kočáry. Zvuk však sílil, dokud jsem ho necítila i v chvění trůnu, na němž jsem seděla – a ve svých kostech.

Vzápětí hukot ustal a všechny svíce pohasly, takže se místnost ponořila do tmy. Okrají závoje na mém obličejí i lemem šatů pohnul vánek s vůní vlhké zeminy.

Ze svíc vyšlehly plameny, které se zvedly k šikmému stropu. Upírala jsem zrak na ústřední uličku, kde se rozestoupil samotný vzduch a z pukliny se rozlilo praskající bílé světlo.

Za světlem následovala mlha, která se šířila po kamenné podlaze a blížila se k lavicím. Po celém těle mi naskákala husí kůže. Někteří nazývali tuto mlhu prvotní magií. Jednalo se o éter: mocnou podstatu, která nevytvořila jen říši smrtelníků a Iliseum, ale taky kolovala v krvi bohů a dodávala i těm nižším, neznámým z nich nepředstavitelnou moc.

Mrkla jsem. To bylo všechno, co jsem udělala: mrkla jsem a v prostoru před stupínkem, který byl dosud prázdný, stál muž v plášti s kápí a obklopený tepajícími, přelévajícími se úponky hlubokých stínů protkaných světélkujícími stužkami stříbra. Zakázala jsem si myslet na to, co o něm říkal Tavius. Nesměla jsem si to připomínat. Místo toho jsem se zrakem pokoušela proniknout vířící masu stínů. Viděla jsem jen, že je neuvěřitelně vysoký. I když jsem seděla na vyvýšeném stupínku, věděla jsem, že by se nade mnou přímo tyčil – a to jsem rozhodně nebyla malá, měřila jsem skoro tolik, co Tavius. Ale patřil mezi prvotní a podle zapsaných příběhů se jim někdy přezdívalo obři mezi smrtelníky.

Zdálo se, že má široká ramena – nebo jsem aspoň doufala, že to jsou ramena. Hlubší, hustší stíny kolem jeho postavy připomínaly... křídla. Zvedl hlavu zakrytou kápí.

Rázem jsem zapoměla na všechna dechová cvičení. Neviděla jsem mu do tváře, ale cítila jsem na sobě jeho upřený pohled, který mi pronikal do nitra, a já jsem na jeden krátký, panikou prosycený okamžik dostala strach, že ví, že jsem se sedmnáct let nepřipravovala na to, abych byla jeho manželkou. Že mé přípravy šly mnohem dál. A že poddajnost a pokora, kterou mi vštěpovali, není nic jiného než další závoj, za nímž se ukrývám.

Na okamžik se mi zastavilo srdce. Seděla jsem na trůnu zamýšleném pro choť ze Země stínů, jednoho dvora v rámci Ilisea. Vzhlížela jsem k prvotnímu bohu smrti a poprvé v životě jsem cítila skutečný strach.

Prvotní nedokážou číst myšlenky smrtelníků. Kdesi v zasutém zákoutí své mysli, kde mi zůstávalo trochu rozumu, jsem to věděla. Neměl důvod podezřívát mě, že jsem něco jiného, než na co vypadám. I kdyby

během let sledoval, jak rostu, nebo i kdyby do Lasanie nasadil špehy, má totožnost, mé poslání i rod byly uchovávány v tajnosti. Nikdo ani nevěděl, že žije nějaká princezna s mierelskou krví. Vše, co jsem dělala, probíhalo v pečlivě naplánovaném utajení – od výcviku u sira Holanda po čas strávený s nefritovými sestrami.

Nemohl tušit, že za těch dvě stě let, než jsem se narodila, se podařilo zjistit, jak lze zabít prvotní.

Láskou.

Měli jednu osudnou slabinu, která je činila dostatečně zranitelnými, aby se dali usmrtit, a tou byla láska.

Zaříd', ať se do tebe zamiluje, staň se jeho slabinou a pak ho vyříd'.

To byl můj osud.

Ovládla jsem svoje překotně bušící srdce a vzpomněla si na hodiny strávené s matkou, kdy jsem se učila, co se bude očekávat od choti prvotního. Jak se mám pohybovat, mluvit a jednat v jeho přítomnosti. Jak se mám stát osobou, po níž touží. Byla jsem na to připravená – i kdyby byl pokrytý od hlavy po paty šupinami jako ti okřídlení netvoři, kteří prvotní chrání.

Uvolnila jsem prsty, zpomalila dech a zvlnila jsem rty v úsměvu – ostýchavém a nevinném. V záři svíc jsem vstala, ačkoliv jsem nevnímala nohy. Volně jsem sepjala ruce před břichem, aby před ním nic nezůstalo skryté, přesně jak mi nakázala matka. Chystala jsem se pokleknout, jak je předepsáno coby pozdrav při setkání s prvotním.

Závan vzduchu představoval jedině varování, že se pohnul.

Překvapené vyjeknutí ve mně zamrzlo, ještě než mi dospělo ke rtům. Najednou stál přede mnou. Nebylo mezi námi víc než pár desítek centimetrů. Ve vzduchu kolem mě se vlnila vířící záře. Měla jsem z něj pocit chladu jako za zim na severu a východě. Za zim, jimž se každoročně víc a víc podobaly i zimy lasanijské.

Nevím, jestli jsem se vůbec nadechla, když jsem vzhledla do prázdného prostoru, kde měl být jeho obličej. Prvotní bůh smrti se ke mně sklonil ještě blíž a jeden ze stinných úponků mi přešel po nahé kůži

ruky. Z toho ledového dotyku jsem zalapala po dechu. Sklonil hlavu a všechny svaly v těle se mi křečovitě sevřely. Netušila jsem, jestli to bylo jeho přítomností, nebo vrozeným instinktem, který nás všechny varuje, abychom neutíkali. Abychom v přítomnosti predátora nedělali žádné prudké pohyby.

„Ty,“ řekl. Jeho hlas zněl jako dým či stín a byl plný všeho, co čeká na každého, kdo vydechne naposled. „Nepotřebuji manželku.“

Trhla jsem sebou. „Cože?“ zašeptala jsem.

Prvotní se narovnal a stíny se stáhly za ním. Zavrtěl hlavou. Co tím myslel?

Postoupila jsem kupředu. „Co...?“ začala jsem znovu.

Zpoza mne se rozšířil závan větru, který znovu sfoukl svíčky a ponořil místnost do tmy. Dunění bylo slabší než minule, ale já si netroufala se pohnout. Neměla jsem sebemenší tušení, kde je. Vlastně jsem si ani nebyla jistá, kde je okraj stupínku. Zemitá vůně zmizela a svíce se opět pozvolna rozhořely...

Přede mnou nikdo nestál.

Kolem uzavřené pukliny se vznášely poslední jemné obláčky éteru.

Prvotní bůh zmizel.

Odešel. Nevzal mě s sebou a v hlubokém, tajném zákoutí mé duše rozkvetla úleva, která se ale vzápětí zhroutila. Nenaplnil dohodu.

„Co... co se stalo?“ dolehl ke mně matčin hlas a já jsem vzhlédla. Stála přede mnou. „Co se stalo?“

„Já... nevím.“ Panika do mě zabořila drápy. Otočila jsem se k matce a objala se pažemi. „Nerozumím tomu.“

Třeštila na mě oči, v nichž se zrcadlila bouře, jež zuřila i v mém nitru. „Promluvil na tebe?“ zašeptala.

„Říkal...“ Pokusila jsem se polknout, ale stáhlo se mi hrdlo. Okraje zorného pole mi zbělaly. Žádné dechové cvičení nemohlo zmírnit strach, jenž ve mně zakořenil. „Nechápu. Udělala jsem všechno...“

Palčivé štípnutí facky, kterou mi matka vrazila, mě ohromilo. Nečekala jsem to – vůbec mě nenapadlo, že by mohla udělat něco takového.

Přitiskla jsem si rozechvělou dlaň k tváři, omráčeně jsem stála a marně se snažila pochopit, co se odehrálo – a co se dělo právě teď.

Matčiny tmavé oči byly doširoka otevřené a její pleť získala hrozivě bledý odstín. „Co jsi to provedla?“ Přitiskla si ruku k hrudi. „Co jsi udělala, Sero?“

Neudělala jsem nic jiného, než co mě naučili. Ale to jsem jí nemohla říct. Nemohla jsem jí říct nic. Nedokázala jsem ze sebe vypravit ani slovo. Něco se ve mně roztříštilo a svraštilo.

„Ty,“ řekla matka. Její hlas nezněl jako dým nebo stín, ale byl právě tak temný. Zablýsklo se jí v očích. „Zklamala jsi nás. A teď je všechno – úplně všechno – ztraceno.“

Kapitola 1

O *tři roky později...*
Lord ze souostroví Vodina si vykračoval prostředkem Velké síně hradu Wayfair a měkké, pravidelné došlapování jeho naleštěných bot se odráželo v tichém bubnování mých prstů do stehna. Jeho drsné rysy byly svým způsobem pohledné, pleť měl opálenou od slunce a svaly na pažích vypracované od těžkého meče, jenž mu visel u boku. Úšklebek na obličejí lorda Clause, arogantní sklon jeho plavovlasé hlavy i režný pytel, který nesl, mi prozrazovaly vše, co jsem potřebovala vědět o tom, jak se tahle scéna bude vyvíjet – nikdo z přítomných se však nepohnul a nevydal jediný zvuk.

Ani královští strážníci v plné kráse svých uniforem, kteří tvořili semknutou řadu před stupínkem. Vypadali absurdně. Z nafouklých ramen švestkových vest visely zlaté trásně. Vesty doplňovaly nabírané krátké kalhoty stejné barvy. Jejich kabátce s klopami byly na horké carsodonijské léto příliš těžké a neumožňovaly jim volný pohyb jako prosté tuniky níže postavených strážných a vojáků. Ty uniformy přímo křičely do světa, že si jejich nositelé nevysloužili svoje postavení meči zasunutými v pochvách vykládaných kostmi a kameny.

Nikdo se nepohnul ani na stupínku, kde seděli král a královna Lasanie na trůnech zdobených diamanty a citríny a sledovali lordův příchod. Koruny ze zlatých listů na jejich hlavách ve světle svic jasně zářily,

a zatímco v očích nevlastního otce svítila horečnatá naděje, matka na sobě nedávala znát vůbec nic. Za králem prkenně stál následník trůnu, který vypadal zpola ospale a zpola podrážděně tím, že tu musí být. Jak jsem znala Tavia, radši by už touhle večerní dobou měl v sobě nejmíň tři poháry piva a před sebou klín nějaké ženy.

Královna Kalife ukončila napjaté ticho. Její hlas se rázně rozlehl teplým, dusným vzduchem s vůní růží. „Nečekala jsem, že na nabídku, kterou náš poradce učinil vaší Koruně, odpovíte vy.“ Její tón nenechal nikoho na pochybách. Přítomnost lorda ze souostroví Vodina představovala urážku. Nepatřil ke královské rodině. A jeho chování bylo nad slunce jasněji prodchnuté lhostejností. „Mluvíte jménem svého krále a královny?“

Lord Claus se zastavil několik kroků před královskou stráží a vyzývavě zvedl hlavu. Neodpověděl a přeletěl očima přes stupínek k mnoha výklenkům. Sir Holand, rytíř královské stráže, který stál vedle mě, ztuhl a sevřel jílec meče, když lord zakotvil pohledem na mně.

Oplácela jsem mu ho, za což budu nepochybně později pokárána, ale jen hrstka lidí v celém království věděla, že jsem poslední z rodu Mierelů. Princezna. A ještě méně jich vědělo, že jsem byla Panna přislíbená prvotnímu bohu smrti. Tenhle nadutý lord netušil ani to, že tu stojí z jediného důvodu: protože jsem zklamala Lasanii.

I když jsem stála ve stínu, pohled lorda Clause byl jako upoceně pohlazení, kterým mi přejížděl po nahých pažích a výstřihu živůtku, než dospěl k mým očím. Našpulil rty, jako by mi posílal vzdušný polibek.

Povytáhla jsem obočí.

Jeho úšklebek se rozplynul.

Královna Kalife si všimla směru jeho pohledu a ztuhla. „Mluvíte jménem své Koruny?“ zopakovala.

„Ano.“ Lord Claus přenesl pozornost zpátky ke stupínku.

„A máte odpověď?“ zeptala se královna. Po spodní části režného pytle se šířila rezavá skvrna. „Přijímá vaše Koruna naše spojenectví výměnou za potravinovou pomoc?“

Úroda v objemu, jakou bychom vypěstovali za dva roky. Sotva dost na nahrazení ztráty utrpěné v důsledku Hniloby.

„Mám pro vás odpověď.“ Lord Claus hodil pytel před sebe.

Ten dopadl s mokrým mlasknutím na mramor a překulil se po dlažbě. Vzápětí z něj vypadlo cosi kulatého, za čím zůstávala červená stopa. Hnědé vlasy. Strašidelně bledá pleť. Roztřepené proužky kůže. Roztříštěné kosti.

Hlava lorda Sarrose, poradce královny a krále Lasanie, se odrazila od boty jednoho královského strážného.

„Bohové,“ vyhrkl Tavius a o krok couvl.

„To je naše odpověď na vaši bezcennou nabídku spojenectví.“ Lord Claus ustoupil a položil dlaň na jílec meče.

„Hm,“ zahučel sir Holand, zatímco několik strážných sáhlo po zbraních. „To jsem nečekal.“

Otočila jsem k němu hlavu a zaznamenala v jeho tmavě snědém obličejí náznak morbidního pobavení.

„Stát,“ přikázal král Ernard a zvedl ruku. Královští strážníci znehybněli.

„Zato tohle jsem čekal,“ dodal sir Holand potichu.

Sevřela jsem rty, abych se ovládla a nedopustila se něčeho děsivě nevhodného. Soustředila jsem se na svou matku. Na královnině tváři se nepohnul ani sval. Dál seděla na trůnu, toporně a s rovnými zády. „Prostě ne by bylo postačující,“ prohlásila.

„Ale bylo by i stejně důrazné?“ odušil lord Claus a jeho poloviční úšklebek se vrátil. „Spojenectví se slábnoucím královstvím nemá cenu ani jednodenní úrody.“ Podíval se k výklenku a zacouval dál. „Ale kdybyste k dohodě přihodili támhletu kůstku, možná mě přesvědčíte, abych se u vodinské Koruny přimluvil ve váš prospěch.“

Král sevřel opěrky trůnu, až mu zbělaly klouby prstů. „Má služebná není součástí dohody,“ řekla královna Kalife.

Stejně jako matka jsem nedala najevo sebemenší emoci. Nic. Služebná. Ne dcera.

„Škoda.“ Lord Claus vystoupal po krátkém schodišti k východu z Velké síně. Ruku nechával na jílci meče a jeho obřadná úklona byla právě tak výsměšná jako slova, která splynula z jeho pěkně tvarovaných úst. „Požehnáno budíž jméno prvotních.“

Odpovědí mu bylo ticho. Otočil se na podpatku a odešel. Zvenčí k nám dolehl jeho smích, hustý a lepkavý jako vůně růží.

Královna Kalife se předklonila a podívala se k výklenku. Její pohled se střetl s mým a ve mně se probudila zvláštní směs emocí. Láska. Naděje. Zoufalství. Zlost. Nedokázala jsem si vzpomenout, kdy se naposled podívala přímo na mě, ale teď to udělala a její pohled ve mně vykřesal jiskru obav. „Ukaž mu, co jsi za kústku,“ pokynula mi a sir Holand potichu zaklel. „Ukaž to všem vodinským pánům.“

Hrdlo se mi stáhlo dusivým zármutkem, ale potlačila jsem takové myšlenky hned v zárodku, než se stačily rozvinout a zapustit kořeny. Pomalu, dlouze jsem vydechla. Jako už bezpočtukrát předtím mě vyplnila prázdnota. Přikývla jsem a přivítala nicotu, která mi pronikla do svalů a do kostí. Nechala jsem jí přístup i do své mysli, aby se v ní mohla rozšířit, dokud nezůstane ani náznak toho, kdo jsem. Dokud se neproměním v něco podobného oněm ubohým ztraceným duchům, kteří bloudí po Temné jilmině. V prázdnou nádobu s novým posláním. Jako kdybych si znovu nasadila závoj Vyvolené. Přikývla jsem a beze slova se otočila.

„Měli jste mu ji prostě dát,“ poznamenal Tavius. „Pak by nám třeba byla aspoň trochu užitečná.“

Nevšímal jsem si princových jízlivých komentářů a rychle jsem prošla výklenky. Cestou z Velké síně mě lem sukně pleskal do nízkých podrážek bot.

Chodba byla strašidelně tichá. Zvedla jsem ruce a zakryla si hlavu kápí připojenou k límci šatů – spíš ze zvyku než z jakéhokoliv jiného důvodu. Mnozí z těch, kdo pracovali na hradu Wayfair, mě znali jako obyčejnou služku – za niž mě královna před chvílí i označila. Většina lidí mimo hradby hradu mě neznala o nic víc, než když jsem nosila závoj jako Vyvolená.

Prošla jsem za velkými standartami v lila barvě, které zdobily stěny. Pohupovaly se v teplém vánku, který sem vnikal otevřenými okny. Uprostřed každé standarty se ve světle luceren třpytil zlatý královský erb.

Koruna ze zlatých lístků navlečená na meči.

Erb údajně symbolizoval sílu a vůdcovské schopnosti. Podle mě spíš vypadal, jako kdyby někomu probodli lebku. Určitě jsem nebyla jediná, komu tak připadal.

Minula jsem královské strážné u dveří ve stěně obrácené směrem ke Stroudskému moři, kde – jak jsem věděla – bude čekat loď, aby se vrátila na Vodinu. Prošla jsem kolem stájí i přes nádvoří a vyklouzla jsem menší úzkou bránou, používanou jen vzácně, protože vedla na zarostlou stezku mezi útesy nad Nižším městem – čtvrtí s nahloučenými skladišti a doupaty, po níž se pohybovali především dělníci z doků a námořníci.

Za měsíčního svitu jsem kráčela po strmé stezce směrem k tmavě šarlatovým plachtám, kterých jsem si všimla nad hranatými loděmi s vodinským erbem. Erb zachycoval čtyřhlavého mořského hada.

Bohové, hady nenávidím. Jednohlavé i čtyřhlavé.

Podle toho, co říkal lord Sarros před tou politováníhodnou příhodou, při níž mu odťali hlavu, připlula s lordem Clausem menší družina včetně tří dalších lordů.

Ve vzduchu visela slaná vůně moře a zvlhčovala mi kůži – to už jsem dospěla na úroveň přístaviště a vstoupila do jedné postranní uličky mezi temnými, tichými domy. Podrážky mých bot nevydávaly na popukáních kamenech žádný zvuk. Připlížila jsem se k rohu budovy, který byl nejbliž u vodinského plavidla. Kolem nohou mi nehlučně povlával lem šatů. Po letech intenzivního výcviku se sirem Holandem byly mé kroky lehké a pohyby úsporné. To, jak nehlučně jsem se dokázala pohybovat, představovalo jeden z důvodů, proč se někteří z nejstarších sluhů báli, že ve skutečnosti nejsem člověk z masa a kostí, ale nějaký přízrak. Během některých nocí mě přepadal pocit, že... že nejsem nic víc než slabý zárodek plně nevytvořeného ducha.

A dnešní noc byla jednou z nich.

Několik metrů od doků jsem se zastavila a čekala jsem. Před ústím uličky procházeli námořníci a dělníci – někteří pospíchali, jiní už vrávorali. Zasunula jsem ruku do průstřihu v šatech ve výšce stehna a sevřela jsem v prstech rukojeť dýky. Železná zbraň se pod mým dotykem zahřála a stala se součástí mého těla. Přejela jsem po špicí ostří. Stínový kámen. Dýky ze stínového kamene byly v říši smrtelníků velice vzácné.

O kus dál v ulici se otevřely dveře. Ozval se chraptivý smích následovaný pisklavým hihňáním. Dívala jsem se přímo před sebe, zůstávala nehybně stát ve stínech a myslela jsem na matku – na svou rodinu. Patrně se už přesunuli do hodovní síně, kde společně povečeří a při konverzaci budou předstírat, že jim lord ze souostroví Vodina právě nevrátil hlavu královského poradce bez těla. Budou předstírat, že to není další znamení, že království je na pokraji zhroutení. Já jsem s nimi nikdy, ani jednou, nevečeřela. Dokonce ani před svým selháním. Dřív mi to nevadilo. Aspoň ne často, protože jsem byla Vyvolená. Můj život měl smysl.

Nepotřebuji manželku.

Všechno pak pro mě bylo těžší. A když jsem dosáhla osmnácti let, znovu mi dali závoj, zahalili mě do průsvitných šatů a přivedli mě do Chrámu stínů, aby povolali prvotního boha smrti.

Vůbec se neukázal.

Když mi bylo devatenáct, všechno se ještě zhoršilo. A pak, před šesti měsíci, v den mých dvacátých narozenin, jsem se potřetí ocitla na trůnu v tom zatraceném závoji a šatech. Znovu ho povolali a on znovu nepřišel. Tehdy se všechno změnilo. Pochopila jsem, že jsem do té doby vůbec nevěděla, co to znamená *tvrdý život*.

Předtím mi vždycky posílali jídlo do mých pokojů – snídaní, menší oběd a večeří. Po prvním neúspěšném pokusu se to změnilo. Někdy dodání jídla vynechali nebo ho posílali méně, ale po posledním pokusu už mi do pokojů neposílali nic. Musela jsem krást v kuchyních během toho krátkého časového úseku, kdy se v nich dalo najít jídlo, jež by stálo za konzumaci. S tím jsem si dokázala poradit, stejně jako s nedostatkem jiných nezbytných potřeb a nového oblečení, jež by nahradilo obnošené

kusy prádla. Mnozí Lasaňané měli ještě míň než já. Nejhorší ale bylo, že se mnou matka už přes tři roky téměř nepromluvila. Sotva se na mě podívala – s výjimkou večerů, jako byl tento, když někomu chtěla poslat speciální vzkaz. Někdy minuly celé týdny, aniž bych ji třeba jen zahlédla, a ačkoliv se ke mně vždycky chovala zdrženlivě, dřív jsem s ní aspoň trávil čas. Sledovala mé pokroky, a čas od času se mnou dokonce poobědvávala. Pak tu byl Tavius, který se ke mně nyní choval s vědomím, že jeho činy budou mít pramalé nebo rovnou žádné důsledky. Pokud jsem zrovna ne cvičila se sirem Holandem – který věřil, že si pro mě prvotní ještě přijde, protože jsem nikdy nikomu netlumočila, co mi řekl, dokonce ani nevlastní sestře Ezře –, byla jsem sama. Neměla jsem nikoho, s kým bych trávila čas nebo s kým bych si byla blízka, a hodiny se trýznivě vlekly.

Dnes večer se na mě ale podívala. Promluvila na mě. A já jsem věděla, co chce.

Na jazyku jsem ucítila hořkou pachut', když se na konci uličky objevila známá postava. Poznala jsem stříh tmavě šarlatové tuniky i lesk jeho plavých vlasů v měsíčním svitu.

Srdce mi tlouklo pomalu a pravidelně, když jsem si stáhla kápi a vykročila jsem ze stínu na světlo lucerny. „Lorde Clausi,“ zavolala jsem.

Zastavil se a otočil se k ústí uličky. Naklonil hlavu ke straně a já jsem nevěděla, jestli cítím ulehčení, bolest, nebo nic, když řekl: „Ta služebná z hradu?“

„Ano.“

„Sakra,“ zabručel a vstoupil do uličky. „Copak si to ta mrcha královna rozmyslela?“ Kráčel ke mně s naprostou sebejistotou, neuspěchaně a klidně. „Nebo jsem tě zaujal?“ Upravil si tuniku. „A rozhodla ses sama?“

Počkala jsem, dokud nebyl pár kroků přede mnou, dost daleko od hlavní ulice. V téhle části Carsodonie mohl člověk klidně křičet a nikdo by ani nemrkl. „Něco takového.“

„Něco?“ Tiše hvízdal a oči mu znovu padly na živůtek napínaný mými nadry. „Vsadím se, že jsi docela zkušená, co?“

Nebyla jsem si jistá, jak to myslí, a popravdě mi to bylo jedno. „Královnu vaše odpověď nepotěšila.“

„To mě nepřekvapuje.“ Zasmál se, ale hned zase zmlkl. Konečně se mi podíval do obličeje a zastavil se těsně přede mnou. „Doufám, že jsi nepřišla až sem a nečekala jsi na mě, jenom abys mi řekla tohle.“

„Ne, přišla jsem vám vyřídit vzkaz.“

„Máš ten vzkaz pod tímhle?“ zeptal se lord Claus a zasunul prst do průstřihu v mých šatech. „Vsadím se, že je heboučký, teplý a...“ Povytáhl tenkou látku a odhalil pouzdro s dýkou, které jsem měla připevněné ke stehnu.

„Ten vzkaz není těsný, vlhký ani nic jiného, co jste se chystal říct.“ Vytáhla jsem dýku.

Podíval se mi do očí a viděla jsem, jak se v jeho pohledu objevuje šok. „To má být vtip?“

„Vtipné je tu jen to, jak jste si mohl myslet, že se dožijete rána.“ Odmícela jsem se. „A jak dychtivě jste nakráčel do pasti.“

Ohromení vystřídala zlost. Obličej se mu zkrivil a naskákaly mu v něm ošklivé skvrny. Muži a jejich křehká ega – bylo tak snadné s nimi manipulovat.

Lord Claus se proti mně ohnal masitou pěstí, přesně jak jsem čekala. Vyhнула jsem se jeho úderu, skočila jsem za něj a vykopl jsem – mé chodidlo ho zasáhlo doprostřed zad. S heknutím odklopýtal kupředu. Tasil meč a ohnal se s ním v širokém oblouku, takže jsem musela uskočit. To byla jedna z výhod větší zbraně, jako je meč. Nutí protivníka ustoupit a riskovat život, pokud se chce opět přiblížit. Na druhou stranu je těžší a jen málokdo s ním umí pořádně zacházet.

Lord Claus mezi takové lidi nepatřil.

Ani já ne.

„Víš, co udělám?“ Vykročil ke mně.

„Nechte mě hádat. Určitě to bude něco nechutného s vaším penisem a potom mečem.“

Klopýtl.

„Já to věděla.“ Přikrčila jsem se pod jeho výpadem a nízkým kopem jsem ho zasáhla do břicha. Rána ho přinutila o krok ustoupit, ale rychle našel ztracenou rovnováhu a pokusil se mě udeřit loktem. Na poslední chvíli jsem se mu vyhnula. Lord Claus se otočil a máchl mečem, ale já jsem uskočila doleva a ostří se zaseklo hluboko do zdi. Vzduchem zavířily obláčky kamenného prachu. Přiblížila jsem se ke svému protivníkovi a chytila ho za paži.

Zatáhl za meč, aby ho vyprostil, ale to už jsem ho uhodila loktem do obličeje. Lord Claus zaklel a zvrátil hlavu dozadu. Konečně se mu podařilo vyprostit meč a otočil se ke mně. Z nosu mu prýštila krev. Zauťočil – předstíral výpad zprava, ale pak zvedl meč do výšky.

Vrhla jsem se kupředu, popadla jsem ho za vlasy a tvrdě jsem zatáhla. Můj hmat ho zastihl nepřipraveného, takže ztratil rovnováhu a začal se kácet k zemi. To byl důvod, proč jsem nosila vlasy spletené do copu a schované pod kápí.

Volnou rukou jsem ho chytila za ruku, v níž držel meč, a udeřila ho loktem do zápěstí. Pak jsem mu podrazila nohy a lord Claus čepel s heknutím upustil.

Nadechnout.

Meč s těžkým břinknutím spadl na zem a já se rozmáchla dýkou ze stínového kamene. Její ostří bylo lehké, ale oboustranné. *Zatajit dech.* Nicota v mém nitru začala pukát a mně na prsa opět nakrátko dolehla dusivá tíha. V hlavě se mi ozval šepot: *Jsem netvor.*

„Ty blbá kur-“

Vydechnout. Přiměla jsem se k bleskurychlému pohybu. Zvedla jsem mu hlavu a současně jsem bodla dýkou dolů. Hrot ostří se mu zanořil do šije, přerušil míchu, a tím i spojení těla s mozkiem.

Lord Claus sebou jedinkrát cukl a to bylo vše. Neozval se žádný další zvuk. Ani nezalupal po dechu. Taková smrt je rychlá, čistá a téměř bezbolestná.

Přerývaně jsem vydechla, vytrhla jsem dýku z rány a jemně položila jeho až příliš uvolněnou hlavu na zem.

Vstala jsem, otřela ostří do šatů a zasunula ho do pouzdra. Když jsem se otočila, všimla jsem si Clausova meče. Dlaně mi zaplavilo teplo – to se ozval můj dar. Sevřela jsem je do pěstí a silou vůle jsem teplo zahнала. Potom jsem překročila vodinského lorda, zvedla jsem jeho meč a pustila se do práce: pořád bylo třeba vyslat vzkaz, na který by matka byla hrdá.

Když jsem seskočila z lodě na břeh, myslela jsem jen na svoje jezero v hloubi Temné jilmíny.

Byla jsem rozhodně... lepkavá.

Přeřála jsem lano, které ukotvovalo vodinskou loď ke břehu. Ve Stroudském moři byl vždycky silný proud. Během několika minut už ji odnášel pryč. Potrvá to dny, možná týdny, ale lordi ze souostroví Vodina se vrátí domů.

Jenom ne vcelku.

Ustoupila jsem od lesklé hladiny a zhluboka se nadechla. Cítila jsem krev a štiplavý kouř z bílého koně – návykového prášku vyráběného z divoce rostoucí květiny s květy onyxové barvy, která roste na vodinských loukách a často se stává předmětem obchodu. Lordi právě vdechovali její dým a ten taky patrně představoval příčinu tupé bolesti, která se mi usídlala za spánky. Boolestmi hlavy jsem netrpěla často – začaly vloni, ale postupně jich přibývalo. Uvažovala jsem, jestli se u mě nakonec nerozvinou migrény, jimiž trpěla moje matka a které ji nutily, aby se na dlouhé hodiny, a někdy dokonce na celé dny odebírala do svých komnat. Připadalo mi příznačné, že jednou z nemnoha věcí, jež jsme měly společné, byla bolest.

Tmavá látka šatů maskovala ty nejhorší následky mých večerních činů, ale krev na mých pažích a rukách už zasychala. Ohlédla jsem se za odplouvající lodí a politovala jsem osobu, která na ni nastoupila.

Vykročila jsem od přístaviště, když tu mou pozornost přitáhl k jedné z nedalekých lodí drsný výkřik zakončený stenem a následovaný chraptivým smíchem. V záři pouličních lamp jsem rozeznala obrysy dvou

postav. Jedna se předkláněla přes zábradlí lodi a druhá se k ní tiskla ze zadu. Podle toho, jak se ti dva pohybovali, si byli tak blízcí, jak si jen dva lidé mohou být.

Přenesla jsem pohled k siluetám opřeným před jednou putykou na opačné straně ulice. Nebyla jsem jediná, kdo ty dva sledoval.

Bohové.

V mnoha čtvrtích Carsodonie by počínání těch dvou na palubě vzbudilo pohoršení. Tady v Nižším městě se každý mohl chovat tak nestoudně, jak si jen přál. A nešlo o jediné místo, kde byla zhýralost vítána.

Zacukal mi koutek úst, ale úsměv rychle pohasl, když mi hrudí projela ostrá bodavá bolest. Prázdnota se opět otevřela a já jsem k sobě sklopila oči, mírně znechucená pohledem na zaschlou krev, která mi potříšňovala ruce. Nemusela jsem chodit k jezeru. Vlastně jsem nemusela dělat nic, když jsem teď splnila matčino přání. Byla jsem téměř... volná. To byla jedna z malých výhod toho, když člověk selže. Už mě nedrželi v ústraní a nezakazovali mi chodit mimo Wayfair nebo Temnou jilminu. Další výhodou bylo vědomí, že se nemusím udržovat v panenské čistotě, jelikož přestala být součástí pečlivě připraveného celku. Nevinná dívka se špetkou svůdnosti. Znovu jsem zvlnila ret. Nikdo jiný netušil, že si pro mě prvotní bůh smrti nepřijde, ale já to věděla. A neměla jsem důvod, proč bych měla střežit to, co by ani nemělo být tolik ceněno.

Střelila jsem pohledem zpátky k té dvojici na lodi. Muž svou partnerku tiskl k zábradlí a horečně přirážel boky s docela... působivou silou. A podle těch zvuků to bylo víc než příjemné.

Myšlenky se mi okamžitě zatoulaly k Luxovu.

Sir Holand před časem kritizoval, že se téměř nestýkám s rodiči – tvrdil, že to u mě během posledních tří let vedlo k impulzivité a lehkomyšlnosti. A to říkal, aniž by znal dobrou polovinu mých neuvážených životních rozhodnutí. Netušila jsem, jestli měl nedostatek pozornosti ze strany matky a nevlastního otce nějaké následky, ale nemohla jsem popřít, že měl rytíř pravdu.

Byla jsem impulzivní.

A taky velice zvědavá.

Přesto mi trvalo téměř dva z posledních tří roků, abych si dodala odvahy k průzkumu věcí, jež mi byly jakožto Panně zapovězeny. Prožít to, o čem jsem čítávala v neslušných knihách vyrovnaných na policích městského athenea, příliš vysoko, než aby na ně dosáhly drobné prstíky a zvědavé mysli dětí. Najít způsob, jak potlačit vnitřní prázdnotu.

„Ach, bohové,“ ozval se z paluby plavidla výkřik vyvrcholení.

V Nefritovém domě měli koupelny, kde jsem mohla smýt krev. Ale měli tam řadu dalších věcí, které mohli nabídnout i někomu jako já.

Rozhodla jsem se. Přetáhla jsem si kápi přes hlavu, rychle jsem přešla ulici a zamířila ke Zlatému mostu. Za poslední tři roky jsem objevila bezpočet zkratk a tohle byla nejrychlejší cesta přes řeku Nye, jež oddělovala Zahradní čtvrť od jiných, méně šťastných čtvrtí, jako je Croftův kříž. Kde v každém čerstvě omítnutém sídle bydlí jen jedna až dvě rodiny, jež utrácení mince za přepych, jedí a pijí na nádvořích porostlých růžemi a snadno mohou předstírat, že Lasanie neumírá. Na opačném břehu Nye lidé nemohou ani na minutu zapomenout, že je osud království zpečetěn – lepší život okusí jen ti, kteří přecházejí řeku, aby pracovali v tamních velkolepých domech.

S myšlenkami na koupel a další činnosti jsem pospíchala úzkými uličkami, dokud jsem nevystoupala do příkrého svahu a nespátřila před sebou Zlatý most. Lemovaly ho plynové pouliční lampy, jež vrhaly máslovou záři na žakarandy – stromy vyrůstající podél břehů. Před přechodem přes řeku jsem se vydala po jedné z mnoha stinných stezek, jež spojovaly nejrůznější kouty čtvrti.

Stromy porůstaly liány hrachoru obtěžkané červenými a bílými květy, které propojovaly jednotlivé koruny a místy vytvářely dlouhé chodby, do nichž pronikalo jen nepatrné množství měsíčního svitu.

Nedovolovala jsem myšlenkám, aby se odchýlily od toho, co mě bezprostředně čekalo. Odmítala jsem myslet na kteréhokoliv z lordů. Kdybych to udělala, musela bych myslet i na těch devět před nimi a to by mě dovedlo k noci mého selhání. A pak bych musela myslet na to, že

mi nikdo nebude tak blízký, jako si byli ti dva na lodi, pokud se dozví, kdo jsem a kým jsem se stala. Soustředila jsem se jen na to, jak ze sebe smyji krev i pach kouře. Jak si pro sebe ukradnu trochu času, kdy můžu zapomenout a být někým jiným.

Vtom se ozval pronikavý výkřik a já jsem se zastavila. Nevěděla jsem, jak daleko jsem došla, ale tenhle jek vůbec nepřipomínal výkřiky, jaké jsem slyšela z paluby té lodi.

Prudce jsem se otočila ve směru zvuku, našla jsem nejbližší východ a vyběhla z liánové chodby na strašidelně tichou ulici. Rozhlédla jsem se po temných budovách a uviděla osvětlený kamenný most, který spojoval dvě strany Zahradní čtvrti. Věděla jsem přesně, kde jsem.

V Luxově.

Tahle úzká ulice nezískala takovou přezdívku díky vznešeným sídlům, ale kvůli příbytkům schovaným vzadu v bujných zahradách. Domům s černými dveřmi a okenicemi, jež slibovaly... inu, nejrůznější druhy potěšení. Právě tam jsem měla namířeno.

Nečekala bych, že Luxov bude v téhle noční hodině tak tichý. Zdejší zahrady byly téměř neustále plné lidí. Cítila jsem, jak mi cestou po kamenném chodníku naskakuje husí kůže. Držela jsem se u živého plotu, který mi zakrýval výhled do zahrad.

Několik kroků přede mnou najednou vyběhl na chodník nějaký muž. Couvla jsem. V záři pouličních lamp jsem rozeznala jen to, že má na sobě světlé krátké kalhoty a neupravenou bílou košili. Prořítíl se kolem mě, aniž by si mě všiml. Ohlédla jsem se za ním a sledovala jsem, jak mizí do noci.

Znovu se ozval výkřik, tentokrát kratší a chraptivější. Pomalu jsem se otočila zpátky dopředu a neslyšně se proplížila kolem sídla s otevřenými okny, z nichž v teplém vánku plovávaly závěsy. Ruka mi sklouzla k dýce pod šaty.

„Tak dělej,“ prolomil ticho zastřený hlas. „Nikdy to...“

Když jsem dospěla k rohu toho domu, na chodník i prázdnou cestu vyšlehl záblesk jasného stříbrného světla. Co to mělo znamenat?

Pomyslela jsem si, že bych si měla hledět svého, ale udělala jsem přesný opak a vyhlédla jsem zpoza rohu.

Otevřela jsem ústa, ale nevydala jsem ani hlásku. Věděla jsem, že nesmím. A přála jsem si, abych si bývala hleděla svého.

Na nádvoří temného sousedního domu klečel muž s rozpaženými rukama a s tělem prohnutým v nepřirozeném úhlu. Bylo vidět zaťaté šlachy na jeho krku a jeho kůže... vypadala jako prozářená vnitřním světlem. Žíly na obličejí i krku mu vyplňovalo bělavé světlo, jež sestupovalo i na jeho hrudník a břicho.

Před ním stála... bohyně. Její světle modré šaty byly v měsíčním svitu téměř tak průhledné jako mé svatební roucho. Mihotavá látka se jí bouřila přes prsa, těsně jí obepínala boky a splývala volně až k zemi. Šaty jí přidržovala třpytivá safírová brož sepnutá na jednom rameni. Její pleť měla odstín hladké slonoviny, vlasy měla lesklé a černé jako uhel.

Spatřit ve městě boha nebo bohyni nebylo přímo šokující. Často si nacházeli cesty do říše smrtelníků, obvykle – jak jsem odhadovala – z nesmírné nudy nebo z nutnosti vykonat nějaký úkol od prvotního boha, jemuž sloužili. Sami prvotní k nám zavítali jen velice vzácně, pokud vůbec někdy.

Z toho, co mě učili o Iliseeu, jsem věděla, že se jejich hierarchie podobá hierarchii smrtelníků. Místo království vládne každý prvotní dvor a místo šlechticů má podřízené bohy. V Iliseeu mělo dvory deset prvotních, kteří vládli všemu, co se nacházelo mezi nebem a mořem, od lásky po rození, od války po mír, od života... ano, až ke smrti.

Ohromilo mě však, že tahle bohyně měla položenou ruku na mužově čele. To ona byla zdrojem bílého světla v jeho cévách.

Muž měl doširoka otevřená ústa, ale z hrdla mu nevycházel žádný zvuk, jen stříbřitě bílé světlo. Linulo se mu z úst i očí, sršelo a prskalo. Mířilo k nebi a dosahovalo výš než střecha vedlejšího domu.

Drazí bohové, to byl éter, podstata bohů a prvotních. Ještě jsem neviděla, že by ho někdo použil tímhle způsobem, a nikdy mě nenapadlo, že by mohlo být nutné zabít nějakého smrtelníka právě takhle. Jednoduše to nebylo třeba.

Bohyně spustila ruku a éter zmizel. Nádvoří se opět ponořilo do stínů s ostrůvky měsíčního světla. Ten muž... padl bez jediného hlesu na břicho. Bohyně mu uhnula z cesty a nechala ho dopadnout na trávu. Sklopila pohled ke své ruce a její plné rty se zakřivily znechucením.

Věděla jsem, že ten muž je mrtvý. Věděla jsem, že ho zabil éter, i když jsem netušila, že ho lze použít takovým způsobem. Pod kůží se mi rozšířilo teplo a musela jsem napnout všechny síly, abych ho potlačila.

Bohyně otočila hlavu k otevřeným dveřím domu. Vyšel z nich bůh s pletí stejného, perleťové třpytivého odstínu a s vlasy téměř stejně dlouhými, jako měla ona – splývaly mu na záda jako tekutá noc. Když sestupoval po schodech, všimla jsem si, že něco drží v rukách – něco malého, bledého a bez života...

Hrůza mi proměnila kůži v led, dokonce i v horku carsodonijského léta. Ten bůh nesl... nemluvně, které držel za nohy. Zmocnila se mě nevolnost a hrdlo se mi stáhlo.

Bylo opravdu nutné, abych se vzdálila a začala si hledět svého. Nestála jsem o to, aby si mě ten bůh nebo bohyně všimli. Neměla jsem s noční můrou, která se tu odehrávala, nic společného. Nepotřebovala jsem vidět víc, než jsem už viděla.

Bůh hodil dítě na zem před mrtvého smrtelníka, těsně vedle mihotavých šatů bohyně.

Nic z toho se mě netýkalo. Nic z toho, co dělali bohové, se netýkalo žádného smrtelníka. Všichni jsme věděli, že ačkoliv bohové umějí být showivaví a přející, mnozí se dokážou chovat i krutě, obzvláště pokud je někdo urazí. Každému smrtelníkovi to vštěpují už od narození. Ten muž mohl provést něco, čím vzbudil jejich hněv, ale tohle bylo dítě – nevinné dítě, a ten bůh ho pohodil na zem jako odpadky.

Přesto, to poslední, co bych měla dělat, bylo svírat v prstech rukojeť dýky ze stínového kamene – dýky, jež by dokázala zabít i boha. Ale má hrůza se přetavila ve spalující vztek. Už jsem nebyla prázdná nádoba – až po okraj mě vyplnila temná zuřivost. Pochybovala jsem, že se mi podaří vyřídit oba, ale věřila jsem si, že stihnu dostat jeho, než se konečně

zase sejdu tváří v tvář s prvotním bohem smrti. Vůbec jsem nepochybovala o tom, že dnes v noci zemřu.

A maličké, skryté části mé duše, zrozené v okamžiku, kdy mě na tváři štípala matčina facka, přestalo záležet na tom, jestli přežiju, nebo ne.

Vykročila jsem zpoza rohu...

Jediným varováním byl závan vzduchu – závan, který voněl čerstvými citrusy.

Ústa mi zakryla něčí ruka a objala mě silná paže, která mi přitiskla ruce k bokům. Projela mnou zvláštní jiskra. Šok z dotyku – z toho, že se někdo dotýká mé kůže – mě připravil o ten zlomek vteřiny, který jsem měla na to, abych se osvobodila. Za zády jsem cítila tvrdý hrudník.

„Být tebou, nevydal bych ani hlásku.“

Kapitola 2

Varování pronesl mužský hlas, sotva silněji než šeptem, přímo u mého ucha. Zároveň mě zvedl do vzduchu a mnou projel další šok. S ohromující lehkostí mě odnesl ze dvora – jako kdybych byla malé dítě. Nebyla jsem nijak drobná – co do výšky ani co do váhy –, ale ten muž byl taky mimořádně rychlý. Vmžiku jsme se ocitli v jedné z nedalekých liánových chodeb.

„Nevím, cos měla v úmyslu,“ řekl ten muž a mně se v mysli rozezněly poplach s hlasitostí zvonů, které vyzváněly každé ráno z Chrámu slunce. „Ale můžu ti zaručit, že by to pro tebe skončilo špatně.“

Jakmile mě pustí, skončí to špatně pro něj.

Srdce mi bušilo jako o závod, ale nevšímala jsem si toho a dál jsem se mu snažila vymanit. Jeho sevření ještě zesílilo. Zašel se mnou hlouběji do chodby, kam mezi hustými liánami a sladce vonícími květy pronikaly jen tenké proužky měsíčního svitu. Natáhla jsem prsty a snažila se dosáhnout na rukojeť dýky. Zároveň jsem stočila hlavu ke straně, abych se pokusila zbavit jeho ruky. Ani v jednom jsem neuspěla.

Plálo ve mně podráždění podbarvené panikou. S výjimkou tréninku nebo boje jsem nebyla zvyklá, aby se mnou někdo takhle zacházel. Dokonce ani při návštěvě Nefritového domu. Pocit z toho, že má položenou dlaň přes moje ústa, prsty na mé tváři a že mě tak pevně objímá – že mě *vůbec* objímá –, byl téměř právě tak drtivý jako zjištění, že jsem v pasti.

Pokrčila jsem nohy a vykopla jsem, ale nezasáhla jsem nic než vzduch. Opakovala jsem to znovu a znovu, houpala jsem nohama dopředu a dozadu, dokud moje břišní svaly nezačaly protestovat.

„A ať už plánuješ udělat cokoliv...“ pokračoval. Stál zcela klidně. Moje zběsilé pohyby s ním nepohnuly ani o centimetr a mluvil skoro znuděně. „Taky to pro tebe neskončí dobře.“

Ztěžka jsem mu oddechovala do ruky a povolila jsem svaly, abych mohla přemýšlet. Byl silný – unesl mě docela lehce. Nevysvobodím se tím, že se budu vzpouzet jako divoké zvíře.

Vem rozum do hrsti, Sero. Mysli. Soustředila jsem se a pokusila se odhadnout jeho výšku. Hrudník, který se mi tlačil do zad, byl široký, tvrdý... a chladný. Stejně jako ta ruka na mých ústech. Připomínalo mi to mou kůži po vykoupání v jezeře. Nepatrně jsem se posunula a zvedla jsem chodidlo, abych mu přejela podrážkou po noze a zjistila, kde má koleno.

„Na druhou stranu...“ Jeho hlas teď zněl unyle a bylo na něm něco divného. Něco mi připomínal... Přejela jsem chodidlem ještě o něco výš. „Musím přiznat, že mě zajímá, o co se pokoušíš.“

Přimhouřila jsem oči. Paniku nahradil vztek. Našla jsem obrys jeho kolena, pokrčila jsem nohu, abych si udělala prostor k tvrdému kopu...

Muž se ponuře zasmál a snadno se mému pokusu vyhnul. „Ne, díky.“

Přidušený zvuk, který jsem vydala do jeho dlaně, v sobě nesl čirou, neovládanou zuřivost.

Znovu se ozval ten púlnoční smích, o něco tišší, ale vnímala jsem ho každým centimetrem zad i boků. „Jsi pěkně prudká dívenka, co?“

Prudká? Dívenka?!

Nebyla jsem pro něj žádná dívenka, a to, jak jsem prudká, bych mu nejradši ukázala v praxi.

„A taky trochu nevděčná,“ dodal. Jeho studený dech mě ovanul na tváři. *Na mé tváři.* Zajíkla jsem se. Při potyčce se mi svezla kápě, takže mi nezakrývala tak velkou část obličeje jako normálně. „Zabili by tě, než

bys stačila uskutečnit ten svůj špatný nápad, ať už byl jakýkoliv. Zachránil jsem ti život a teď se mě snažíš kopnout?“

Sevřela jsem ruce v pěst a znovu jsem stočila hlavu. Najednou za mnou ztuhl – cítila jsem, jak je napjatý.

„To je všechno, Madisi?“ dolehlo k nám z vnější strany chodby – vzdálený ženský hlas.

„Ano, Cresso,“ ozvala se odpověď. Pronesl ji hluboký hlas překypující silou.

Byli to ten bůh s bohyní. Znehybněla jsem.

„Prozatím.“ Z tohoto jediného slova, které pronesla Cressa, odkapávala rozmrzelost.

„Musíme být blízko,“ odpověděl Madis.

Chvilku bylo ticho a pak Cressa řekla: „Víš, co s nimi máš udělat, Tariku.“

„Jistě,“ odušil druhý mužský hlas.

„Když už jsme tady, můžeme si trochu užít,“ poznamenal Madis.

Užít si? Poté, co zabil dítě?

„Když myslíš,“ zahučela bohyně a všechno ztichlo.

Byli tři. *Tarik. Madis. Cressa.* V nastalém tichu jsem si opakovala jejich jména. Neznala jsem je a netušila jsem, k jakému dvoru patří, ale nikdy jejich jména nezapomenu.

Muž, který mě držel, se pohnul a mě na tváři opět ovanul jeho dech. „Když ti sundám ruku z pusy, slibuješ, že neuděláš nic hloupého, jako třeba, že zajechíš?“

Přikývla jsem. Ječení nikdy nebylo vysoko na mém seznamu priorit.

Zaváhal. „Mám dojem, že toho budu litovat,“ řekl s povzdychem, z něhož jsem zaskřípala zuby. „Ale asi to prostě přidám k narůstajícímu seznamu věcí, kterých nakonec lituju.“

Zvedl mi ruku z úst, ale nepřesunul ji nijak daleko: prsty mě chytil za bradu. Zhluboka jsem dýchala a snažila se nevnímat pocity z dotyku jeho chladné kůže. Čekala jsem, až mě pustí.

Jenže mě nepustil.

„Chystala ses postavit bohům,“ prohlásil za chvíli. „Jak tě to napadlo?“

To byla dobrá otázka, protože smrtelníci měli zakázáno zasahovat do záležitostí bohů. Něco takového bylo považováno za urážku prvotního, jemuž sloužili. Ale já jsem měla odpověď. „Zabili dítě.“

Muž chvíli mlčel. „Do toho ti nic není.“

Ztuhla jsem. „Do zabití nevinného dítěte by mělo něco být každému.“

„Možná mělo,“ odvětil a já se zamračila. „Jenže není. Když jsi je viděla, věděla jsi, kdo jsou. Víš, co jsi měla udělat.“

Jistě, ale to mi bylo jedno. „A myslíš taky, že tam máme ta těla nechat?“

„Pochybuj, že je tam nechali oni,“ odpověděl.

Když bohové zabili nějakého smrtelníka, nechali jeho tělo ležet na místě, obvykle jako varování pro ostatní. Pokud to ale tentokrát neudělali, kam je odnesli? A proč? Proč je vůbec zabili? Nemohl být v tom domě ještě někdo?

Narovnala jsem hlavu. Nechával mi ruku na bradě. „Pustíš mě?“ zeptala jsem se potichu.

„Já nevím,“ řekl. „Nevím, jestli jsem připravený na to, co se chystáš udělat, ať je to cokoliv.“

Dívala jsem se do masy tmavých lián nad sebou. „Pusť mě.“

„Aby ses mohla rozběhnout zpátky a nechat se zabít?“ opáčil.

„Do toho zase není nic tobě.“

„Máš pravdu.“ Odmlčel se. „A zároveň se pleteš. Ale jelikož mi záchrana tvého života ještě pořád narušuje večerní program, chci se ujistit, že můj velkorysý a nezištný čin stojí za to, o co jsem přišel, když jsem ti přispěchal na pomoc.“

Nedokázala jsem tomu uvěřit. „Já tě o pomoc nežádala.“

„Ale i tak jsi ji dostala.“

„Pusť mě a můžeš pokračovat ve svém superdůležitém večerním programu, ke kterému podle všeho nepatří mít aspoň tolik slušnosti, aby ti nebylo lhostejné vraždění lidí,“ odsekla jsem.

„Je tu pár věcí, které bys měla pochopit,“ pronesl a pohladil mě palcem po bradě – při tom nečekaném gestu jsem ztuhla. „Nemáš ani tušení, jaký

jsem měl večerní program, ale ano, byl velice důležitý. A taky nevíš, co mi je a není lhostejné.“

Zamračila jsem se. „Díky, že jsi mi to vysvětlil.“

„Ale v jedné věci máš pravdu,“ pokračoval, jako kdybych vůbec nepromluvila. „V celém mém těle není ani špetka slušnosti.“

„Hm, to máš... nač být hrdý.“

„To mám,“ souhlasil. „Ale teď budu předstírat, že jsem slušný, a pustím tě. Jestli se pokusíš rozběhnout zpátky, zase tě chytím. Nebudeš rychlejší než já a jenom mě to podráždí.“

To, jak umíněně se mi – úplně cizímu člověku – snažil zabránit v tom, abych se nechala zabít, mi připadalo jako docela jasný projev slušnosti, ale nehodlala jsem ho na to upozorňovat. „Naznačila jsem ti snad nějak, že mi záleží na tom, jestli tě podráždím?“ odsekla jsem.

„Mám pocit, že nezáleží. Ale doufám, že jsi mezitím našla to smítko zdravého rozumu, co v sobě snad máš, a rozhodla ses ho použít.“

Naježila jsem se zlostí. „To bylo hrubé.“

„Ať to bylo jakékoliv, rozumíš?“ zeptal se.

„Co když řeknu, že ne? Budeš tu stát a držet mě celou noc?“ vyštěkla jsem.

„Jelikož z mých původních plánů sešlo, mám trochu volného času.“

„To si děláš legraci,“ zavrčela jsem.

„Vlastně ne.“

Všechny svaly mě brněly touhou jednu mu vrazit. A pořádně. „Rozumím.“

„Prima. Abych byl upřímný, začínal jsem cítit únavu v rukách.“

Moment. Naznačoval snad, že jsem...?

Pustil mě, a bohové, byl opravdu vysoký. Podle tvrdosti dopadu mi musela chodidla viset dobrých třicet centimetrů nad zemí. Zapotácěla jsem se a jeho ruce se mi sevřely na loktech, aby mi pomohl udržet rovnováhu. To byl další slušný skutek, za který jsem nebyla ani v nejmenším vděčná.

Vyškusbla jsem se mu, otočila se k němu čelem a hmátla jsem po dýce.

„Teď si snad děláš legraci ty ze mě.“ Muž vzdychl a přiskočil ke mně.

Byl rychlý jako blesk – chytil mě za zápěstí, než jsem stačila dýku vytáhnout. Zalapala jsem po dechu. Byl celý v černém a vypadal jako pouhý stín. Strhl mě k sobě, otočil se se mnou a přiměl mě ustoupit. Během několika vteřin jsem byla opět v pasti, tentokrát mezi liánami porostlou stěnou a jeho tělem.

„Sakra.“ Zaklonila jsem se a zvedla jsem pravou nohu...

„Mohli bychom toho nechat?“ Přesunul váhu a současně zvedl stehno mezi moje nohy, chytil mě i za druhé zápěstí a přitiskl mi ruce k sobě.

Bojovala jsem, napínala jsem všechny síly, ale jednoduše mi zvedl ruce nad hlavu a přirazil mi zápěstí ke stěně. Několik květů se odlomilo a zasypalo nás. Zvedla jsem druhou nohu. Kdybych si udělala trochu prostoru...

„Beru to jako odmítnutí.“ Přitiskl se ke mně celým tělem.

Ztuhla jsem a chvíli jsem nedokázala dýchat. Měla jsem pocit, že neexistuje jediná část mého těla, která by nebyla v kontaktu s jeho. Nohy. Boky. Břicho. Prsa. Cítila jsem jeho boky na bříše a jeho břicho a spodní část hrudníku na prsou – jeho kůže byla přes oděv chladná jako první dotyk podzimu. Smysly jako by se mi zbláznily – když jsem se konečně přiměla k nádechu, cítila jsem čerstvou vůni citrusů, která úplně překryla i vůni hrachorů. Nikdo – dokonce ani sir Holand nebo kdokoliv z lidí, s nimiž jsem bojovala a kteří věděli, kdo jsem – se ke mně nikdy nedostal tak blízko.

Neviděla jsem pohyb jeho druhé ruky, ale cítila jsem, jak mi vklouzla do týla a změnila se v nehybný klín mezi mou hlavou a stěnou. „Jednu věc musíš pochopit.“ Jeho šepot opět vyplnila vlákna temnoty. „Netvrdím, že se nesmíš pokoušet se mnou bojovat – dělej si, co si myslíš, že musíš. Ale měla bys vědět, že nevyhraješ. Nikdy.“

Pronesl to s definitivní platností, z níž mi znehybněnými rukama projel záchvěv. Zaklonila jsem hlavu a podívala se nahoru... a ještě výš. Byl o víc než třicet centimetrů vyšší než já, možná dokonce tak vysoký

jako prvotní bůh smrti. Zježily se mi chloupky na šíji. Většina jeho obličej se skrývala ve stínu, takže jsem viděla jen ostře vyrysováný obrys čelisti. Když ale naklonil hlavu do pruhu měsíčního svitu, uviděla jsem ho celého.

Tenhle muž byl... bez sebemenších pochyb to byl ten nejkrásnější muž, jakého jsem kdy viděla. A to už jsem viděla opravdové fešáky. Některé odtud z Lasanie, jiné z království daleko na východě. Někteří měli jemnější a souměrnější rysy než ten, který mě tiskl ke stěně, ale u žádného nebyly zkombinovány tak dokonale a... smyslně. I v měsíčním světle se jeho pleť leskla a byla zlatohnědá jako pšenice. Měl vysoké a široké lícní kosti, nos rovný jako ostří a ústa... plná a široká. Byl to takový obličej, jaký si umělec přeje vymodelovat z hlíny nebo načrtnout uhlem. Jeho rysy však zároveň působily studeně. Jako kdyby je vytvořili sami prvotní a zapomněli k nim přidat teplo lidskosti.

Vzhlédla jsem k jeho očím.

Byly stříbrné.

Šlo o neuvěřitelný, zářivý odstín stříbra, jasný jako sám měsíc. Byly krásné. To byla první věc, která mě napadla, ale pak... jsem za jeho zorničkami spatřila světlo jemných obláček éteru.

„Ty jsi bůh,“ zašeptala jsem.

Nic neříkal a instinkt mi našeptával, že se mám buď podřídít, nebo utéct – a to rychle. Šlo o varování, které na mě křičelo, že jsem pouhých pár centimetrů od jednoho z nejnebezpečnějších predátorů v obou říších.

Ale... nemohla jsem se přenést přes to, že vypadá jen o pár let starší než já, jako kdyby se narodil někdy mezi Ezrou a Taviem. S největší pravděpodobností to tak nebylo. Mohl být o stovky let starší. Ale s výjimkou noci, kdy jsem se měla provdat, jsem se ještě nikdy neocitla takhle blízko bytosti z Iliseea a vyvádělo mě z míry, jak mladě vypadá.

Uvědomila jsem si, že jsem se pokusila kopnout boha – a několikrát. Dokonce jsem se ho pokusila bodnout.

A on... mě nesrazil k zemi.

Dokonce mi ani neublížil. Jenom mi zabránil v tom, abych ublížila sama sobě. A kromě toho mě teď držel na místě. Přesto, mohl mi udělat něco mnohem, mnohem horšího.

Znamenalo to, že pochází ze Země stínů a je podřízený prvotnímu bohu smrti? Zhoupl se mi žaludek. Netušila jsem, jestli o mně někteří z bohů sloužících prvotnímu bohu smrti vědí, protože každá dohoda mezi smrtelníkem a bohem byla známá jen oběma dotčeným stranám, ale tahle smlouva byla jiná. Bylo klidně možné, že každý bůh v Zemi stínů ví o zamýšlené choti prvotního, byť se mě za ni nakonec rozhodl nepojmout.

Sklonil hlavu a na tváře mu padly husté vlny vlasů. Jeho oči jako kdyby mě hypnotizovaly – nedokázala bych odvrátit zrak, ani kdyby se mezi námi objevil sám prvotní bůh smrti. Nemohla jsem odtrhnout pohled od těch vířících stříbrných obláček v jeho očích.

Sevřelo se mi hrdlo. Byla to neskutečná zkušenost, mít před sebou někoho, kdo se mi tak upřeně dívá do obličeje. Po sedmnácti letech pod závojem Vývolené jsem na to nebyla zvyklá. Pod pohledy ostatních jsem si připadala... zranitelná, což byl taky důvod, proč jsem skrývala tvář pod kápí, kdykoliv jsem se nepohybovala v blízkosti matky, která teď dávala přednost tomu, abych ukazovala svůj obličej, jako kdyby šlo o připomínku mého selhání. Bylo to pošetilé a nesmyslné, ale zaplavil mě úžas.

„Sakra,“ zahučel.

Měla jsem pocit, jako kdyby moje srdce vynechalo jeden stah. Věděl snad, kdo jsem? Pokud ano, jak je to možné? Tajili mě velice pečlivě. Ani kněží nikdy neviděli můj obličej, aby nevěděli, kdo jsem. „Co je?“

Přejížděl pohledem po mém obličejí s takovou pozorností, že mě začaly svědit všechny pihy na nose i tvářích. Na vteřinu zavřel oči a byli jsme tak blízko u sebe, že jsem viděla, jak husté má řasy. „Každý smrtelník ví, že se nemá stavět do cesty bohům.“

Ztěžka jsem polkla. Veškerý úžas se zhroutil. „Já to vím. Ale...“

„Zabili nevinného,“ přerušil mě a ohlédl se ke vstupu do liánové chodby. „Přesto bys měla mít víc rozumu.“

Bezmocně jsem pohnula prsty v jeho sevření. Věděla jsem, že bych neměla odmítnout. Měla jsem mu poděkovat za pomoc – byť jsem o ni nežádala – a co nejrychleji se vzdálit. To jsem však neudělala. Jako kdybych nedokázala ovládat vlastní jazyk. A možná to bylo lehkovázností, kterou při každé příležitosti kritizoval sir Holand. Nebo za to mohla ta malá část mé duše, které už bylo všechno jedno. „Neměl ses víc zajímat o to, že zabili nevinné dítě, než o to, co jsem se chystala udělat já?“ zeptala jsem se. „Nebo ti na tom nezáleží, protože jsi bůh?“

Jeho oči zazářily ještě jasněji. V těle se mi usadily obavy a něco z nich mi proniklo i do krve. Smrtníci neodmlouvají bohům. To jsem taky věděla. „Ti tři za svůj čin zaplatí, tím si můžeš být jistá.“

Po zádech mi přeběhl mráz, ačkoliv nedal nijak najevo, že si všiml mého nepřístojného chování. Mluvil, jako kdyby měl moc a oprávnění to zařídit. Jako kdyby to chtěl vykonat osobně.

Znovu přenesl pozornost ke vstupu do chodby a po chvíli se mi podíval do očí. „Jdou sem,“ varoval mě.

Než jsem stačila říct jediné slovo, dal mi ruce dolů a pustil mě. Neměla jsem čas využít získanou svobodu, protože mě popadl za boky, zvedl mě nad zem a přejel mi rukou po nahé kůži levého stehna. Vzápětí si zahákl mou levou nohu kolem pasu. Ohromilo mě to. Co to sakra...?

„Obejmi mě i druhou nohou,“ pokynul mi tiše do ucha. „Určitě nechceš, aby tě viděli.“

Nevím, jestli to bylo jeho zlověstným tónem, nebo tím, jak mě jeho dotyk vyvedl z rovnováhy, ale poslechla jsem. Objala jsem ho pravou nohou kolem pasu a chytila ho za košili. Tušila jsem, že ani on nechce, aby ho viděli. „Jestli se o něco pokusíš...“ varovala jsem ho.

Sklonil hlavu a já se polekaně nadechla, když jsem cítila, jak se jeho rty přitisknou k mé tváři, vlní do úsměvu. Byly právě tak chladné jako zbytek jeho těla. „Tak co?“ zašeptal. „Zase hmatneš po té zbrani na stehně?“

„Ano.“

„I když víš, že nebudeš dost rychlá, abys mě bodla?“

Zařala jsem mu prsty do košile ještě silněji. „Ano.“

Potichu se zasmál – vnímala jsem to od boků až po prsa. „Pst.“

On mě právě umlčel? Celé moje tělo se napjalo jako tětíva luku. Přelšel mi nosem po tváři a já jsem ztuhla z úplně jiného důvodu. Jeho rty se očitly těsně u mých, dotýkaly se koutku mých úst. Zaplavil mě vír protichůdných pocitů: divoká směs nevíry, zlosti a zároveň očekávání podobného tomu, jaké jsem cítila při vstupu do Nefritového domu. Nechácala jsem to. Tohle nebylo totěž. Tohohle muže jsem neznala. Nezáleželo na tom, kolik smrtelnic by si se mnou dychtivě vyměnilo místo, protože nás to často táhlo k bohům jako nočně kvetoucí růže k měsíci. Někdo jako on byl krajně nebezpečný. Byl to dravec, bez ohledu na to, jak krásný nebo shovívavý byl

Taky ale bylo vzácné, aby se ke mně někdo přiblížil natolik, že jsme se dotýkali holou kůží. Ti, kteří se mě takhle dotýkali, byli taky cizí lidé. Jenže když se mě dotkli, nebyla jsem to já. Byla jsem bezejmenná, stejně jako oni, když jsem je nechávala, aby mě odvedli do stinných výklenků nebo za zavřené dveře a do pokojů, kde nic nemělo mít dlouhého trvání. Kde jsem na sobě měla pomyslný závoj, i když mi viděli do obličejce.

V téhle chvíli jsem si ale připadala jako já. Víc než za řadu uplynulých let.

„Polib mě,“ pokynul.

Zvedla se ve mně zlost. Nesnášela jsem, když mi někdo říká, co mám dělat. A mám-li být upřímná, platí to už dávno. Možná šlo o jeden z důvodů, proč mě prvotní bůh smrti odmítl. Ale jeho požadavek dával smysl. Vypadalo by docela divně, kdybychom tu jen tak stáli a nedělali nic jiného, než že bychom se na sebe mračili.

A tak jsem ho políbila.

Políbila jsem boha.

Z dotyku našich úst se mi zhoupl žaludek, jako kdybych se příliš přiblížila k okraji Skály zármutku. Opravdu měl chladné rty, ale taky se jim nějak dařilo být zároveň měkké i pevné, což představovalo zvláště svůdný kontrast. Rty byly to jediné, co se na něm pohybovalo. Ruka na mém levém stehně i druhá na mém boku zůstávaly nehybné. Nevím,

proč jsem udělala to, co následovalo. Mohlo to být mou impulzivitou. Nebo podrážděním z celé situace. Nebo tím, jak nehybně stál. A pokud bych k sobě měla být naprosto upřímná, taky tím, že možná pocházel ze Země stínů a sloužil prvotnímu bohu smrti, který mě připravil o možnost zachránit mé království. Nic z toho patrně nebyl dobrý důvod, ale na tom mi nezáleželo.

Zachytila jsem jeho spodní ret mezi zuby a kousla jsem ho. Ne do krve, ale trhl sebou a v další chvíli se pohnul.

Naklonil hlavu, přitiskl se ke mně ještě víc a prohloubil náš polibek. Na jeho ústech teď nebylo nic měkkého. Rozevřel mi rty prudkým výpadem jazyka a já se zachvěla, když jsem na spodním rtu ucítila ostré škrábnutí. Jeho zuby. Špičáky. Bohové, na ty jsem nějak zapomněla. Zaplavil mě strach, protože jsem věděla, jak je mají ostré. Věděla jsem, co s nimi bůh dokáže. Současně se mi však tělem rozlilo něco dalšího: opojné, zapovězené vzrušení. Přejela jsem svým jazykem po jeho. Cítila jsem z něj chuť lesa a kouře – jako z whisky. Hluboko z hrdla se mu vydral tichý zvuk, z něhož se mi rozbušilo srdce.

Prsty mi zaryl do kůže na stehně – byly ledové, ale zároveň jako kdyby mě pálily. Druhou ruku zvedl z mého boku a znovu ji vsunul mezi stěnu a můj zátylek. Vzápětí mi vjel prsty do vlasů, jistě aby mi uvolnil sponky, jimiž jsem měla přichycený cop. Opravdu mi nevadilo, když mi zaklonil hlavu a... líbal mě, jako kdyby nehodlal ponechat jediné zákoutí mých úst neprozkoumané. Jako kdyby na to čekal celou věčnost. Věděla jsem, že to je pošetilá myšlenka, ale oplácela jsem mu polibek a úplně jsem zapomněla, proč to děláme. Jen mlhavě jsem si uvědomovala zvuk kroků a hluboký smích vetřelce – toho boha.

Byly všechny polibky bohů takhle nebezpečně opojné? Ono nepatrné smítko zdravého rozumu mě upozorňovalo, že bych si měla dávat pozor. Co když pro mě ještě prvotní bůh smrti přijde? Co když si to rozmyslí, a já jsem se přitom líbala s jedním z jeho bohů? Mělo mě to varovat, ale já jsem líbala toho boha ještě náruživěji, protože jsem odmítala myslet na zatraceného prvotního boha smrti. Žila jsem jen v daném okamžiku.

Vyvolávalo to ve mně chaotické pocity, jako když jsem se potopila pod hladinu jezera a zůstala ponořená, dokud mě nepálily plíce a nerozbušilo se mi srdce, jen abych zjistila, k jakému výkonu se dokážu vybičovat.

Tohle bylo podobné – chtěla jsem zjistit, jak daleko dokážu zajít. Přejela jsem mu rukama po hrudníku, ke konečkům jeho vlasů, zabořila jsem prsty do hedvábných pramenů a přitáhla si ho k sobě. Zároveň jsem přitiskla boky k jeho podbřišku. Ruka na mém stehně sklouzla dozadu, na oblou křivku mého pozadí. Tenké spodní prádlo nijak netlumilo tlak jeho dlaně.

Stiskl mě natolik, až jsem zalapala po dechu. Jeho jazyk se nepřestával ovíjet kolem mého. Zuby mě chytil za spodní ret a kousl. Vykřikla jsem, zatímco se mi tělem rozlévala směs rozkoše a bolesti. Přejel mi po rtu jazykem a palčivé štípání se rázem zmírnilo.

Vzápětí se jeho ústa oddálila. Opírali jsme se o sebe čely a na několik vteřin se mezi námi rozhostilo ticho narušované jen tlukotem mého srdce a jeho mělkým oddechováním. Přesunul ruce zpátky k mým bokům. Uběhla další chvilka a konečně mě pomalu postavil na nohy. Přiměla jsem se rozevřít prsty a pustit mu vlasy. Ruce mi sklouzly zpátky na jeho hrudník.

Jeho srdce mi pod dlaní bušilo právě tak rychle jako moje.

Otevřela jsem oči. Pořád stál přede mnou a jeho ruka dál sloužila jako polštář mezi mou hlavou a stěnou chodby.

„Byla jsi docela přesvědčivá,“ zašeptal smyslným, zastřeným tónem.

„Ty taky,“ odpověděla jsem trochu bez dechu.

„Já vím. Umím velice dobře předstírat.“

Předstírat? Co vlastně předstírá? Že se mu to líbilo? Polibek se mnou? Přimhouřila jsem oči a odstrčila ho od sebe.

Ustoupil a s tichým smíchem si odhrnul vlasy z obličeje.

Vykročila jsem od stěny a rozhlédla se po temné chodbě, ale ve skvrnách a páslech měsíčního světla jsem neviděla vůbec nic. Zvedla jsem si prst k bolavým rtům, oddálila ho a uviděla na jeho špičce tmavou kapku. On...

Kouzl mě do krve.

Prudce jsem zvedla hlavu. „Ty...“

Bůh ke mně přistoupil a vzal mě za zápěstí. Než mi došlo, co se chystá udělat, zvedl si můj prst k ústům, sevřel kolem něj rty a slízl rudou kapku. Cítila jsem to nejneucudnější sání a mé nitro vyplnilo žhavé, vlhké horko.

U všech bohů...

Pomaloučku vytáhl můj prst z úst a zadíval se mi do očí. „Omlouvám se, měl jsem to vysvětlit líp. Umím velice dobře předstírat, že mě těší věci, které se mi ve skutečnosti nelíbí, ale když jsem měl tvůj jazyk v puse, nepředstíral jsem.“

Pustil mi zápěstí. Stála jsem před ním a několik vteřin mě nenapadla žádná odpověď. „Je... je krajně nevhodné ochutnávat mou krev,“ slyšela jsem samu sebe, „když ani neznám tvoje jméno.“

„To byla ta jediná nevhodná věc, která se právě odehrála?“

„No, to ne. Bylo jich mnohem víc.“

Znovu se zasmál – jednalo se o sytý zvuk, jako tmavá čokoláda. Podívala jsem se na něj. Možná jsem se pletla v tom, komu sloužil, nebo přinejmenším nevěděl, kdo doopravdy jsem. Kdyby to tušil, pochybovala jsem, že by mě líbal. Už jsem se nadechla, abych se ho zeptala, zda to ví, ale zarazila jsem se – jestli to netuší, musím postupovat opatrně.

„Proč jsi mi zabránil, abych se postavila těm bohům?“ zeptala jsem se a sevřela jsem ruku – i s tím prstem, který si předtím vložil do úst.

Nakrabatil čelo. „Potřebuji snad jiný důvod než bránit tomu, aby se někdo nechal zabít?“

„Za normálních okolností bych řekla, že ne. Ale jsi bůh a říkal jsi, že nemáš v těle ani špetku slušnosti.“

„To, že nejsem smrtelník, ještě neznamená, že na setkání vraždím lidi nebo je nechávám, ať se nechávají zabít sami.“

Významně jsem se podívala ke vstupu do chodby.

Sklonil hlavu a jeho rysy ve stříbřitém světle viditelně ztvrdly. „Nesem jako oni,“ řekl potichu a smrtelně vážně.

Znovu se mi zježily chloupky na šíji a potlačila jsem nutkání couvnout. „Takže mám asi kliku?“

Přenesl pohled zpátky na mě. „Tím si nejsem jistý.“

Ztuhla jsem. Co to mělo sakra znamenat?

„A možná mám v těle přece jen aspoň špetku slušnosti,“ dodal a pokrčil rameny.

Zírala jsem na něj. Chvilí mi trvalo, než jsem se v myšlenkách přenesla k tomu, co bylo opravdu důležité, na rozdíl od množství slušnosti v jeho těle. „Ten bůh, který prošel kolem... nevnímal tvoji přítomnost?“

Zavrtěl hlavou. „Ne.“

Musel to být velice mocný bůh. Četla jsem, že jen ti nejsilnější z nich dokážou utajit svou přítomnost před ostatními – podobně jako prvotní. Tušila jsem, že mé původní podezření bylo správné. Nesnažil se schovat jen mě, ale taky sebe.

Odvrátil se ode mě. „Měla bys jít domů.“

„A ty půjdeš?“ odsekla jsem, podrážděná tím, jak rychle a klidně se mnou přestal zaobírat.

Vrhl po mně nevěřící pohled. Smrtníci nekladou bohům žádné otázky – zejména ne nezdořilé. Napjatě jsem čekala, jestli se rozzlobí a potrestá mě.

Místo toho mu zacukaly koutky úst. Ve skvrnách měsíčního svitu jsem viděla, jak mu úsměv zjemnil rysy – vypadal v tu chvíli téměř přátelsky. „Ne.“

Dál to nerozváděl a to bylo v pořádku. Nepotřebovala jsem to vědět. Byl nejvyšší čas, abych přestala pobývat v jeho přítomnosti, než se moje podráždění ještě prohloubí.

Nebo, což by bylo ještě horší, než se dopustím nějakého dalšího impulzivního činu.

Kromě toho jsem měla vlastní plány – které se oproti dřívějšímu změnily.

„Hm. Naše setkání bylo... zajímavé.“ Obešla jsem ho a vykročila jsem k východu z chodby. Téměř jsem vnímala, jak mi zabodává pohled do zad. „Příjemnou noc.“

„Půjdeš domů?“

„Ne.“

„Tak kam?“

Neodpověděla jsem. Ačkoliv to byl bůh, nic mu do toho nebylo a nehodlala jsem se tu zdržovat, jenom aby se mě znovu pokusil poslat domů. Přesto bylo zvláštní takhle mu ukázat záda. Divila jsem se, jak špatné mi to připadá – a takový pocit nedával žádný smysl. Byl to bůh. Já byla odmítnutá Panna. Zabránil mi v tom, abych jednala ukvapeně. Z nutnosti jsme se líbali a bylo to příjemné... No dobře. Bylo to víc než příjemné a obávala jsem se, že budu všechny budoucí polibky poměřovat s tímhle, ale nic z toho nevysvětlovalo ten prapodivný pocit, že bych od něj neměla odcházet.

Jenže jsem odcházela.

Odešla jsem od něj, nechala jsem ho stát v temné chodbě a ani jednou jsem se neohlédla.

Kapitola 3

Jakmile jsem vyšla z chodby a ocitla se na světle pouliční lampy, přetáhla jsem si přes hlavu kápi a přiměla se jít dál, ačkoliv jsem se nedokázala zbavit toho zvláštního pocitu, že nedělám dobře. Opravdu jsem se nedokázala soustředit natolik, abych přemýšlela o jeho zdroji. Zatočila jsem doprava a pomyslela si, že nad tím můžu hloubat později, až se budu snažit usnout.

Zhluboka jsem se nadechla. Když jsem se přiblížila k tomu sídlu, uvědomila jsem si, že už necítím bílého koně ani krev, ale hrachory a čerstvou, citrusovou vůni toho boha.

Potlačila jsem povzdech a zamířila k dvoru toho domu. V duchu jsem se obrnila pro případ, že neodnesli mrtvá těla. Opět jsem si nasadila závoj, který mě vyplňoval prázdnotou, již nic nemůže vyděsit ani jí ublížit.

V bledém měsíčním svitu jsem nicméně uviděla, že dvůr je prázdný.

S husí kůží jsem prošla otevřenou brankou a vydala se po kamenném chodníčku, když tu můj pohled přilákalo jedno místo. Zastavila jsem se. Oblast, kde klečel ten muž před smrtí, byla sežehnutá, jako kdyby na ní někdo rozdělal oheň. Žádná krev. Žádné oblečení. Nic než spálená tráva.

„Ty tam chceš jít?“ ozval se hlas.

Prudce jsem se otočila a sjela jsem rukou k rukojeti dýky. „Bohové,“ vydechla jsem s překotně bušícím srdcem. Stál kousek ode mě a kápi

černé tuniky bez rukávů měl přetaženou přes hlavu, takže se jeho obličej nořil do stínu. Vůbec jsem neslyšela, že mě sledoval.

„Omlouvám se,“ řekl a mírně sklonil hlavu. Všimla jsem si, že kolem pravého bicepsu má stříbrný kroužek. „Za to, že jsem tě polekal.“

Přimhouřila jsem oči. Vůbec to neznělo omluvně, spíš pobaveně. To mě štvalo, ale ještě víc mě podráždilo, jak mi poskočilo srdce a tělem se mi rozlilo teplo a pocit, že takhle je to správně.

Možná za to mohl můj téměř prázdný žaludek. To by dávalo větší smysl.

Vykročil ke mně a já jsem znovu musela žasnout nad jeho výškou. Vedle něj jsem si připadala titěrně, a to se mi vůbec nezamlouvalo. Otočil hlavu pod kápí k místu, na které jsem hleděla. „Tohle je důsledek toho, že Cressa použila éter a ten se dotkl země,“ řekl, sklonil se a přejel rukou po trávě. Na dlani mu zůstaly tmavé šmouhy popela. Poté vzhlédl k otevřeným dveřím do domu. „Chystala ses jít dovnitř. Proč?“

Založila jsem si ruce na prsou.

„Chtěla jsem zjistit, proč to udělali.“

„Jako já.“ Bůh vstal a otřel si ruku o tmavé kalhoty.

„Ty to nevíš?“ Zadívala jsem se na něj. Konečně mi začínalo svítat. Neocitl se tady náhodou. S nejvyšší pravděpodobností byl v té chodbě už předtím, než jsem kolem prošla já – nebo přinejmenším byl někde poblíž. „Pozoroval jsi je, nemám pravdu?“

„Sledoval jsem je. Původně,“ dodal významně. „Než jsem se rozhodl, že nedovolím, aby ses nechala zabít – za což jsi mi mimochodem pořád nepoděkovala.“

Ne všimla jsem si jeho rýpnutí. „Proč jsi je sledoval?“

„Viděl jsem, jak se pohybují říší smrtelníků, a chtěl jsem zjistit, co mají za lubem.“

Nevěděla jsem, jestli odpovídá upřímně. Připadalo mi jako zatraceně velká náhoda, že by se je rozhodl sledovat zrovna té noci, kdy zabili toho muže a dítě.

Otočil hlavu ke mně. „Předpokládám, že když ti doporučím, abys šla domů, uděláš zase pravý opak.“

„Předpokládám, že by se ti nelíbila moje odpověď, pokud se mi znovu pokusíš doporučit něco takového,“ odtušila jsem.

Ze stínu pod kápi se ozval tichý smích. „Nevím, nevím. Možná líbila,“ řekl. Se svrstěným obočím jsem sledovala, jak se vydává k sídlu. „Můžeme klidně pátrat spolu.“

Spolu.

Takové obyčejné slovo, ale teď mi i to připadalo zvláštní.

Bůh už dospěl ke schodům do domu. To, že se někdo tak vysoký a velký jako on dokázal pohybovat tak tiše, muselo být dílo magie. Vyhnula jsem se spálené skvrně v trávniku a rychle se k němu připojila.

Mlčky jsme vešli do tichého domu. Po obou stranách malé vstupní chodby byly dveře a před námi stoupalo schodiště do prvního patra. Bůh zatočil doleva, do místnosti, která vypadala jako obývací pokoj, a já jsem pokračovala rovně a po schodech nahoru. Strašidelné ticho v domě narušovalo jen vrzání schodů. Nad nimi tlumeně hořela plynová lampa postavená na úzkém stolku. Byly tu dvě ložnice, jedna zařízená jedinou postelí, stolem a skříňí, v níž jsem našla složené kalhoty a pověšené košile o velikosti, jež by padla někomu s postavou toho zavražděného smrtelníka. V malé koupelně nebylo nic pozoruhodného. Vyšla jsem zpátky na chodbu a přesunula se k ložnici na konci chodby. Strčila jsem do dveří. Vedle ustlané postele svítila další lampa. Z kolébky v jejích nohách se mi sevřel žaludek.

Pomyslný závoj, který jsem si oblékla, zjevně nepřiléhal tak těsně, jak jsem se domnívala.

Pomalu jsem vstoupila dovnitř. V kolébce ležela maličká přikrývka. Dotkla jsem se jí a pod prsty jsem ucítila měkkou látku. Nikdy jsem nemyslela na to, že bych někdy měla děti. Tato tužba se u mě jakožto u Panny nemohla rozvinout, když jsem vyrůstala a stárla. Děti nikdy nebyly součástí plánu, protože i kdyby se mi podařilo zařídit, aby se do mě prvotní bůh smrti zamiloval, jako smrtelnice jsem s ním nemohla počít.

Tohle dítě ale bylo skutečně nevinné a spoléhalo na všechny kolem sebe, včetně bohů. Zabít ho bylo neodpustitelné. Cítila jsem, jak mě pálí

oči. Kdybych měla malé, nebo kdyby někdo ublížil nějakému mému potomkovi, spálila bych obě říše, jen abych mohla viníka stáhnout z kůže.

Nadechnout. Zadržela jsem dech, dokud se mi nezklidnil žaludek. Dokud se mi nepodařilo potlačit veškeré emoce. Jakmile se tak stalo, dlouze a pomalu jsem vydechla a odvrátila se od kolébky i malé příkrývky v ní.

Zrak mi padl na tmavě zelenou pohovku s hedvábným přehozem slonovinového odstínu. Přešla jsem ke skříni a otevřela ji. Vedle zářivě zbarvených tunik úhledně visely různé šaty. Na policích bylo vyskládané složené spodní prádlo, ale zůstávalo tu víc než dost místa na oblečení, které jsem našla ve skříni ve vedlejším pokoji.

Mohl být v tomhle domě ještě někdo jiný? Třeba matka? Nebo že by nebyla doma? „Kde je ta...?“

„Dole.“

„Bohové,“ vyjekla jsem, div že jsem nenadskočila. Prudce jsem se otočila. Bůh se opíral o zárubeň dveří, ruce zkřížené na širokém hrudníku a obličej stále schovaný ve stínu kápě. „Jak můžeš být takový tichošlápek?“

A jak dlouho už tady stojí?

„Jsem prostě šikovný,“ odpověděl.

„Měl bys ostatní upozornit, že se blížíš,“ vyštěkla jsem.

„Možná.“

Zamračila jsem se na něj, i když mi nemohl vidět do obličeje.

„Jestli hledáš majitelku těch šatů, předpokládám, že je to ona, koho jsem našel dole u vchodu do kuchyně,“ řekl. „Totiž, našel jsem sežehnutou skvrnu na podlaze a jednu trepku.“

Otočila jsem se zpátky ke skříni. „Ten muž, kterého jsem viděla, a ta žena podle mě nespali ve stejném pokoji.“ Ukázala jsem na oblečení a něco mě napadlo. „Je tady pracovna?“

„Vypadá to tak, napravo od vstupní chodby.“

„Objevil jsi tam něco?“ Prošla jsem kolem něj. Vnímala jsem, jak spustil ruce podél těla a vykročil za mnou, zcela nehlučně, jak měl ve zvyku.

„Jenom jsem tam nahlédl,“ řekl, když jsem dospěla ke schodišti. „Nejdřív jsem se chtěl ujistit, že tu nikdo není.“ Odmlčel se. „Na rozdíl od jiných. A těmi jinými myslím tebe.“

Obrátila jsem oči v sloup. Schody pode mnou opět zavrzaly. Bůh mě následoval – dost blízko, aby mi z toho mravenčila kůže na zádech, ale přitom jeho kroky nepůsobily sebemenší hluk, zatímco moje zněly, jako kdyby ze schodů dusalo stádo dobytka.

„Co bys dělala, kdybys zjistila, že dům není prázdný?“ zeptal se, když jsme sestoupili do přízemí.

„Radovala bych se, protože bych věděla, že aspoň někdo přežil,“ odpověděla jsem a vešla jsem do pracovny, ozářené měsíčním svitem, který sem dopadal oknem.

„Opravdu?“

Cestou kolem stolu jsem se na něj ohlédla. Přesl ke straně, aby se podíval na víceméně prázdné police vyhloubené do stěny. „Ty bys neměl radost?“ Sklopila jsem oči ke stolu. Deska byla s výjimkou lampičky prázdná.

„Život s vědomím, že ti zabili dítě a někoho, s kým jsi sdílela dům, podle mě není zrovna důvodem k oslavám,“ odpověděl, zatímco jsem otvírala prostřední zásuvku. Nebylo v ní nic než pár brků a lahviček s inkoustem.

Zase jsem ji zavřela a přesunula se k pravé zásuvce. Ta byla o něco hlubší. „Asi máš pravdu. Bude v Údolí,“ řekla jsem v narážce na část Země stínů, kde tráví věčnost ti, kteří si vysloužili posmrtný klid, jako v ráji.

„Jestli neodešli jinam,“ zamumlal bůh a zastavil se, aby zvedl z police dřevěnou krabičku.

Zatrnilo mi. Copak se domníval, že mohli skončit v Propasti, kam odcházejí všechny bytosti s duší zatíženou zlými skutky, jež spáchali za života – bohové i smrtelníci? To dítě se tam v žádném případě dostat nemohlo, ale dospěl? Ti mohli během života spáchat řadu skutků, kterými by si vysloužili hrůzy zatracení.

Pomyslela jsem na lordy ze souostroví Vodina. Čelila jsem děsivé vyhlídce, že se s nimi znovu shledám, až nadejde můj čas.

Zavrtěla jsem hlavou, zavřela jsem zásuvku a pokračovala prohlídkou spodní, kde jsem objevila tlustou knihu vázanou v kůži. Zvedla jsem ji a položila na stůl. Rychle jsem rozvázala provázek a otevřela ji. Uviděla jsem popsané stránky a několik volných, složených pergamenů. To, co jsem hledala, bylo na druhém z těch, které jsem rozložila.

Rozsvítila jsem lampičku a rychle přešla očima celou listinu. Jednalo se o převod domu mezi Korunou a slečnou Galen Kazinovou, dcerou Herma a Junie Kazinových, a panem Magusem Kazinem, synem Herma a Junie Kazinových.

„Našla jsi něco?“

Tentokrát už mě nepřekvapilo, že se ke mně bůh přiblížil zcela neslyšně. „Smlouvu na dům. Byli to sourozenci. Jestli to tedy byli ti, kdo tu bydleli.“ Taky to znamenalo, že pokud Galen Kazinová byla matkou toho dítěte, byla zároveň svobodná. Mezi dělníky nešlo o nic vzácného a nikdo to mezi nimi ani nepovažoval za ostudu. Ale když si někdo mohl dovolit dům v Zahradní čtvrti, musel být potomkem šlechty, nebo zbohatnout podnikáním. A v takových kruzích byly svobodné matky podstatně vzácnější. „Zajímalo by mě, kde je otec.“

„Kdo říká, že to nebyl ten muž venku? Nemusel to být bratr.“ Odmlčel se. „Nebo mohl být oboje.“

Zkřivila jsem ret. I kdyby tomu tak bylo, jednalo se o nepravděpodobný důvod, proč by je bohové měli zabít i s dítětem. Podle příběhů, které jsem o bozích a prvotních četla, by nad tím nejspíš ani nemrkli.

Nic dalšího, co nám mohlo zodpovědět otázku, proč je bohové zabili, jsme v pracovní nenašli. Ačkoliv jsem si nebyla zrovna jistá, jak by takový doklad měl vypadat. Deník, kam si zapisovali svoje zločiny?

„Jsi našťvaná.“

Podívala jsem se na boha, který stál u okna a vyhlížel na dvůr zády otočený ke mně. „To je to tak zjevné?“

„Naše pátrání nebylo marné. Víme, že byli pravděpodobně sourozenci a že ta žena byla svobodná matka. Známe jména jejich rodičů.“

„To je pravda.“ Ale co nám to prozrazovalo? Zaklapla jsem knihu a zavázala provázek. „Mám dotaz.“

„Vážně?“

Přikývla jsem. „Může to vyznít urážlivě.“

Bůh se přesunul blíž – pohyboval se tak hladce, jako kdyby se jeho nohy vůbec nedotýkaly podlahy. Zůstal stát na opačné straně stolu. „Mám takové tušení, že tě to nezastaví.“

„Proč se zajímáš o zabíjení smrtelníků bohy? Tím nechci naznačit, že by ti to mělo být jedno. Ačkoliv jsi říkal, že nemáš v těle špetku –“

„Jednu špetku možná ano,“ přerušil mě – znělo to, jako kdyby se usmíval.

„No dobře, jednu špetku.“

Dlouhou chvíli mlčel a já na sobě cítila jeho pohled, ačkoliv jsem mu neviděla do očí. „Dovol, abych se tě zeptal na totéž. Proč se o ně zajímáš? Znála jsi je?“

Znovu jsem si založila ruce na prsou. „Proč se o to zajímám? Kromě skutečnosti, že zabili dítě?“

Přikývl.

„Neznala jsem je.“ Vydechla jsem a rozhlédla se po pracovně. Viděla jsem knihy, které si patrně už nikdy nikdo nepřečte, a různé všední maličkosti, jejichž hodnotu už nikdo neocení. „Když bůh zabije smrtelníka, je to kvůli nějaké urážce,“ řekla jsem. S bohy to nicméně bylo trochu ošidné. Sami rozhodovali, jaký čin si vyžaduje odplatu, co je urážka, za co si člověk zaslouhuje trest a jaký trest by mu měl být udělen. „A všichni z toho pak s oblibou děláte... exemplární příklad.“

Naklonil hlavu ke straně. „Někteří ano.“

„Smyslem je varovat ostatní. Bývá jasné, jaké urážky se dotyčný dopustil,“ pokračovala jsem. „Bohové nezabíjejí uprostřed noci, aby pak odstranili těla a nic po sobě nenechali. Skoro to vypadá, jako kdyby nechtěli, aby někdo zjistil, co udělali. A to určitě není normální.“

„Máš pravdu.“ Vykročil podél stolu – přejížděl přitom ukazováčkem po jeho hraně a tichý šum toho gesta přitahoval můj pohled jako magnet. „Proto mě to tak zaujalo. Tohle není poprvé, co zabili tímhle způsobem.“

Odtrhla jsem oči od jeho ruky. „Že není?“

Zavrtěl hlavou. „Za poslední měsíc takhle zabili přinejmenším čtyři další. Několik těl odnesli, dvě nechali na místě. Ale bez jediného vysvětlení, proč to udělali.“

Zapátrala jsem v paměti, jestli se mi nedoneslo něco o tajemných zmizeních nebo podivných úmrtích, ale nic se mi nevybavilo.

„Teď už mají na svědomí sedm smrtelníků.“ Přejel prstem po skleněné kupoli lampičky. „Většině obětí bylo mezi deseti a třiceti lety. Dvě ženy. Čtyři muži. A dítě. Pokud vím, zatím nezabili nikoho tak mladého jako dnes v noci. Jediné, co měly oběti společného, je lasanijský původ,“ dodal, zahákl prst za šňůrku ozdobenou kuličkami a s cvaknutím lampičku zhasl. Místnost opět ozařoval jen měsíc. „Jeden z nich byl někdo, koho by většina označila za... přítele.“

To jsem nečekala. Ne že by se bohové nemohli spřátelit se smrtelníky. Někteří se do nich dokonce zamilovali. I když jich nebylo mnoho. Většinou šlo jen o tělesný chtíč, ale přátelství opravdu vznikala.

„Překvapilo tě to,“ všiml si.

Zamračila jsem se a zauvažovala jsem, co přesně mě prozradilo. „Asi mě udivuje, že bohy může zasáhnout smrt smrtelníka, když nás stejně přežijí. Vím, že to je špatná úvaha,“ dodala jsem rychle. „Zavražděný přítel, který je náhodou smrtelník, je pořád... přítel.“

„Áno.“

A ztratit přítele muselo být těžké. Sama jsem jich mnoho neměla. Vlastně, upřímně řečeno, pokud bych nepočítala Ezru a sira Holanda, neměla jsem žádné. Přesto jsem si dokázala představit, že ztráta přítele by byla jako ztratit část sebe. Cítila jsem, jak se prázdnota v mém nitru začíná s palčivým bodáním v prsou plnit. Nesnažila jsem se ji obnovit. Teď pro to nebyl žádný důvod. „Tvého přítele je mi líto.“